Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Fortællinger.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : S. Oettingers Bog- og Steentr., 1862
Fysiske størrelse | Physical extent: 62 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57, -29

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00889 8 + Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortællinger.

Feuilleton til „Frihedsvennen."

nebjergene

Ny 13 A 2260

Kjøbenhavn.

S. Oettingers Bog- og Steentr., Gothersg. 41.

1862.

Lauritzen

Indhold.

Kynast.
Rubinen.
Ludvig Bernhard.
Logogriph (Opl.: Helsingør.)
Gemsejægeren.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kynast.

Frit efter C. T. Korner.

Om Kynast, en gammel forfalden Fjeldborg paa den nordostlige Side af Kjæmpebjergene har Sagnet vedligeholdt sig i Folkemunde. Frygtelig er Afgrunden fra Slotmuren ned i den smalle Klippedal, som bærer Navnet: „Helvede". Kynast er bygget af den schlesiske Hertug Balka i Aaret 1592 og foræret til Grev Schaffgotch.

I Aaret 1675 afbrændte det og smykker siden den Tid Egnen omkring Hirschburg, som een af de herligste Ruiner. Dette Slot var Skuepladsen for følgende Begivenheder:

Kunigundes Vasaller, kom med fra det ganske Land, til Borgen.

Broen falder, Porten gaaer op og de træde frem for deres Herskerinde, for at forebringe hende Folkets Ønske, som er, at hun skal formæle sig, for at hendes Gemal kunne træde i hendes Faders, den afdøde Greves Sted. Landet er i Nød, Folket mangler en Anfører; man

haaber at hendes Gemal skal raade Bod derpaa. Mange ædle Riddere havde alt anholdt om hendes Haand og lagt den inderligste Kjærlighed for Dagen; men forgjæves. Hun vilde være Jomfru sit hele Liv.

Klædt i dyb Sorg modtog hun Vasallerne og da hun havde hørt deres Ærinde svarede hun:

„Jeg vil opfylde mit Folks Forlangende, dog fordrer jeg et Pant af min Frier, det kan Ingen nægte mig. Opfylder han Betingelsen saa skal min Haand og mit Hjerte tilhører ham." Ridderne raabte: „Lad os høre."

„Min Fader stod paa Muurtinden og saa ned i Afgrunden, da blev han svindel og styrtede ned. Jeg vil ingen anden Sorg have; derfor maae den, som nærmer sig mig, med Ønsket om Kjærlighed, bevise sin ved en kjæk Gjerning. Ingen Frygt maae gribe ham ved Synet af Afgrunden ved Muren. Saa være det da bekjendt.

„Den tilhører min Hoand, som kjæk kan ride omkring Slottet paa Fjeldvægens steile Muur; og hvem der lykkelig kan fuldende dette Ridt, han skal være min Gemal; dog skal ingen anden Mand nærme sig mig med Kjærlighed; det lover jeg med en hellig Ed."

Stolt af sin Seier taug Herskerinden og stille droge Mændene bort.

Skjøndt elles mangen Frier havde besøgt Borgen

saa havde nu Alle tabt Lysten; thi Ridtets Fare strækkede dem. Nu havde Grevinden opnaaet sit Ønske, nu kunde hun leve ene og bevare sin Faders Minde.

Alend en Yngling indfandt sig snart, han var bleven hende tro. Saadan et Mod kan' der ikke være mere, eiheller et redeligere Hjerte i Kjærlighed. I hele Landet var Grev Albert æret. Han vovede det i Liv og i Død, han begjærede at prøve det farlige Ridt, for at vinde Kjærlighed eller Fordærvelse.

Grevinden forskrækkeves da hun saae ham, hun troede at Ingen vilde vove det. Hun sendte en Tjener til ham og bad ham opgive det farlige Forsøg; men fik til Svar, at han var en frie Ridder, han vilde døe eller vinde Belønningen, Grevinden maatte huske paa sin Eed. I den største Angst lod hun ham kalde til sig, og sagde da med taarefyldte Øine:

„Eders Død vil bringe mig til Fortvivlelse; hør derfor min Bøn! Jeg elsker Eder ikke, jeg tilstaaer det frit; dog ynkes jeg over Eders Ungdom, og Eders Mod er ved alt Helligt! ikke Dyd, men dumdristigt og gudsbespotteligt. Det var intet frekt Spil jeg vilde spille med Livet, jeg vilde være fri, det var mit Maal, jeg mener Du lader det være? Lad det være, hvis jeg er Dig kjær og dyrebar. Du vil kun omarme Døden. Det er dog ingen Vinding for nogen af os. Forbarm Dig over Dig og mig — jeg Elendige!"

Hun laae for ham paa begge Knæe og besvover ham ved Himmel og Jord at lade det være.

Dog Albert blev bestandig fast og dristig og forlangte at prøve det frygtelige Ridt.

„Ikke Du er Skyld i min Død, hvortil jeg med Glæde gaaer, jeg adlyder Kjærlighedens Tryllebud om det end fører mig til evig Glæde eller Sorg!"

Han svang sig paa Hesten. Tjeneren kom ham sørgmodig imøde og alle Slottets Beboere beklagede Ynglingen. Den Geistlige giver ham Velsignelsen medens man smykker den jamrende Brud, som den dristige Greve vil fortjene. Da klinger tre Gange Trompeten, den kalder til Kjærlighed eller til Døden.

Da springer han til Fjeldvæggen og Hesten staaer dristig paa Muren. Albert kaster endnu med flygtig Haand et Kys til den Elskede. Ham greb hverken Svindel eller Gru. Hans gode Stridshest gaaer Skridt for Skridt, den bær jo den dygtigste Rytter. Da vaklede en Steen, Hesten vaklede med og — Fjeldene har begravet Ridderen.

Grevinden besvimede og da hun kom tillive igjen var hun angreben af en dødelig Feber. I mange Uger laae hun saaledes imellem Død og Liv. Da endelig var hun frelst fra Døden endskjønt den havde været hende tusinde Gange kjærere end Livet.

Saasnart hun var helbredet meldte sig 3 Brødre.

De vilde ved det livsfarlige Spil fortjene Bruden eller døe for at holde den af dem aflagte Eed.

Med Taarer i Øinene tiltalede Grevinden dem saaledes:

„Lad være! lad være! det er Eders Grav. Allerede førend Eder styrtede en vakker Yngling herned. Ville I endnu forstørre min Qval? Og skal jeg myrde en heel Slægt! Nei, deel alle mine Godser imellem Eder, kun bestaae ikke paa denne frygtelige Ret; ellers vender ingen af de tre Brødre tilbage til Faderen. Nei, vend tilbage til Eders Fader og til Lykken!"

Saaledes bad hun og kastede sig til Jorden for dem; dog smukkere blev hun med Taarer i Øiet og hver Ridder sagde: „Vi ere af en ædel Slægt og tør derfor døe for Dig, billig fordre vi en lige Ret, vi søge Kjærlighed eller Fordærvelse!"

Den første Ridder beredede sig til Ridtet og trykkede til Afsked Brødrenes Hænder. Han saae til Grevinden, stille henrykt og sprængte behændig paa Muren; men neppe er han kommen til Midten af Muren før Hesten frygter for det frygtelige Dyb; jamrende staae Brødrene og saae at baade Hest og Rytter styrte i Dybet.

Endnu bæver Hjertet i stum Smerte, da sprængte den Anden til Muren. En Dødsgysen griber ham og fortvivlet stirrer han mod Himlen. Dog naaede

han Midten af Muren, da saae han ned og Besindelsen forlod ham. Han bævede, hans Hest bævede med, han styrtede ned — dybt nede fandt man dem Begge.

Bleg af Angst, Dødningelig, staae alle og vrider Hænderne og Grevinden vendte sig strax til den Tredie: „O betænk Eders Brødres Endeligt og lad Eders Fader beholde sin sidste Lykke, sin sidste Arving. De To vender ikke mere tilbage. Ingen Beilen om Kjærlighed var det, — nei om Fordærvelse. — Dog Ridderen sagde: „Jeg kjender min Pligt og stiller mig ikke fra Kjærligheden. Fortæl vor Fader den Sørgetidende at vi vedbleve at være tro." Saa trykkede han Sporen i Hestens Sider og hilste munter Grevinden. Da styrtene han hurtig ned af Fjeldet og intet Øie saae Ridder eller Hest mere.

Sandsesløs sank Grevinden dødssyg paa Sygeleiet samme Aften, og hvad der stedse klang i hendes Øren det var Brødrenes Ord. Man talte hende neppe til de Levende, daglig blev det værre og værre. Frygtelige Drømme plagede hende og som Aandestemmer lød det til hende: „Farvel søde Brud! Morgenen gryer, Dødslysset paa Kinderne. Vi have kjærlig fra oven seet paa Dig, vi have længe ventet Dig."

Saaledes raabte det i hendes Drømme; dog endelig vandt hendes Kræfter Seir og hun vaagnede til Livet ved Gravens Rand — men Glæden ikke

igjengivet. Hun kastede et Blik tilbage paa hendes Liv og saae overalt Qval og Smerter, Mændene forstyrrede hendes stille Lykke; da voxede Hadet i hendes Hjerte. — „I min Sjæl boede Fred og Ro, ved Eder maatte det falme og døe, nu kan I drage nu tillader jeg det at I beile; thi I ere værd at fordærve."

Der droge mange til den farlige Leg. Kold lod hun det skee, dog Ingen af dem Alle naaede til Maalet og Ingen vendte tilbage. Kold blev hun, om ogsaa Ridderne styrtede ned. Grevinden saae kold paa den store Grav paa de dristige Offere. De tre Brødre begræd hun, ingen andre.

Stort var allerede Tallet paa dem som i det græsselige Valg søgte Kjærlighed og fandt Fordærvelse; — Da sprængte en Ridder frem fra Dalen og bad om at prøve Ridtet. Han saae fast paa den nære Fare, saae fast ned i Fjeldene. Sort glødede hans Øie og gyldne Haar faldt i Lokker ned under Hjelmen.

Rigt smykket førtes Helten til Grevinden for at begjære Ridtet. Heelt underlig følte hun sig pludselig tilmode, der greb hende en Længsel og Banghed og snart forstaaer hun den hemmelige Qval, forstaaer den dybe Smerte; thi Kjærligheden gjennemgløder for første Gang hendes Hjerte og den lader sig ikke bortjage.

Da Helten faldt hende til Fødderne og bad om at øve det frygtelige Ridt, var det neppe at hun

kunde forstille sig; thi med Taarer i Øinene sagde hun: „Lad af, lad af! Hr. Riddersmand, trods ikke forvoven Døden og naar jeg ikke kan formene Eder det, saa lad mine Bønner bevæge Eder. Dog han siger: Bestorm mig ikke og nægt mig det aldrig, jeg har svoren det, det er min Pligt ellers tør jeg ikke komme tilbage." „Og naar jeg ikke kan forhindre det, saa vent dog til imorgen. I kan nok give Livet denne Frist."

I høie Sale, til rigt Maaltid førte hun den elskede Ridder. Bestandig høiere steg hendes Qval, da greb Ridderen Githaren og sang mange kostelige Viser om den lykkelige Kjærligheds uendelige Lyst, og hvad han sang gav stedse Gjenklang i hendes Bryst og en underlig Ild gjennemstrømmer alle hendes Lemmer... I Strid med sig selv og Kjærligheden gjennemvaagede hun Natten. — „Og hvis det lykkes og, havde han fuldbragt det. Ak Hjerte! Du brister af Glæde. Kjærligheden er jo mild som Sollyset, lad Sorgen ikke fordærve den; og maatte han ned og kunde han ikke erhverve mig, saa kunde jeg dog dø med ham." — Da Morgenen gryede smykkede sig Bruden for at modtage den elskede Mand og da hun saae den herlige Helt, da glødede hendes Kinder stærkere; hun fløi ham imøde med vild Smerte: Forgjæves er det at jeg ænger holder mig tilbage; jeg tilstaaer det frit. Dig

tiihører dette Hjerte, jeg bliver i Liv og Død din Hustru." Og glødende omfavnede hun sin Gjæst der hurtig rev sig ud af hendes Arme. „Endnu passer det sig ikke for mig at nyde denne kostelige Lykke, jeg tør ikke omarme Bruden. Hør Grevinde, hør! hvilke festlige Toner, de indbyde til Seir, til Død. Trompeten kalde allerede Offeret, den forlanger Kjærlighed, Død og Fordærvelse."

Den Geistlige gav ham Velsignelsen, da svingede Ridderen sig behændig paa Hesten. Han vinkede Farvel! Da sank Kunigunde sandsesløs til Jorden, dog satte han dristig paa Muren og red paa den som om den var tre Gange bredere og Hesten skred frem paa den frygtelige Vei og kjækt bragte den Ridderen til Maalet. Et Frydesskrig vækkede den lykkelige Brud og hun styrtede Ridderen imøde: „Saa har Du havt Tillid til Gud og Kjærligheden. Dig beskytter dens hellige Velsignelse, Dig er det lykkedes jeg følger Dig gjerne til Liv, til Kjærlighed, til Glæde. Kynast hilser Dig som sin Herre, os to kan ingen af Livets Storme adskille." Og Ridderen saae strængt til de jublende Skarer: „Ikke saaledes vil jeg ende det! Bort med Musik og Bryllupsstads! Bladet skal frygteligt vende sig. Jeg havde ikke Lyst til Bruden og Sangenes Festklang. Hvor ere mine Venner? Jeg fordrer dem igjen af Dig. Grev Albert og de

tre Brødre, af din Haand sendt i Døden, det gjennemfoer som et Lyn mine Drømme. Ikke lokkede mig din blodige Haand; thi længe blomstrede mig en Hustru derhjemme. Forsmaaet Kjærligheds uendelige Smerte, det har jeg svoret ved Gud at Du skulde føle. — Nu er dit Hjerte knuust, — Seier, Venner! — I ere hævnede."

Han sporede Hesten, han flygtede fra Slottet og lod hende fortvivlet tilbage, — Fortvivlet stod Tjenernes Skare og Taarer perlede i mange Øine. Grevinden vaagnede som af en tung Drøm, saae sig forstyrret om til alle Sider, gik til Muren og holdt sig neppe. I Frastand ledsagede Tjenerne hende. Da sagde hun hvidskende til den bekjendte Kreds: „Vel har Kjærligheden hævnet sig, vel erkjender jeg Livets høieste Gode, dog mit Hjerte blev grusomt, troløst knuust. Hvorfor skal jeg udsætte Bryllupet? Modtag Offeret, modtag Bruden. Min Kjærlighed er bleven paa Jorden." Hun styrtede sig ned i Fjeldgraven. Da klang det som Aandernes Hvidsken: „Bruden er kommen, kast Krandsen herned! Hvad Kjæreste! er Du saa mørk? Nu er Haab og Længsel forkortet, nu vil Jomfruen formæle sig. Du har selv kastet Dig i vore Arme, Du kan vælge — Bruden skal ikke mangle en Kjæreste!"

Rubinen.

Igjennem Trængslen af elegante Vogne, som fra Hydepark fyldte St. James Street paa en smuk Foraarsdag, trængte sig en fra Parken kommende elegant Vogn med et glimrende Vaaben. To Damer, frembydende den fuldstændigste Contrast, sad sammen i Kjøretøiet.

Den ene Dame var henimod fyrgetyve Aar gammel og saa usædvanlig stor og feed at hun kunde have ladet sig see for Penge. Hat og Hattebaand, Robe og Shawl vare af saa paafaldende Farver, at man skulde tro at hun ved dette Papegøiecostume ret vilde drage Opmærksomheden paa sig. Juvelerne, som Kjæmpegvinden bar, vare af en usædvanlig Størrelse og Guldkjæden, hvori hun bar sin Lorgnet, kunde ret vel bruges til Grimeskaft for en Hest, uden at befrygte at den skulde rives istykker. Det i ægte, men ialtfald naturligt Purpur straalende Ansigt, med de skarpe graagrønne Øine, bar Udtrykket af mandlig Bestemthed og ubarmhjertig Haardhed. Naar Damen talte, saa saae man en Dobbeltrække af frygtelige

Tænder, brede og lange, og antydede en Trudsel at denne Dame eftertrykkelig vilde hævne enhver Fornærmelse eller Tvivl om hendes Værdighed og souveraine Berettigelse.

Ligeoverfor dette „Linieskib" — saaledes kalde Englændere Damer af lignende Udseende — sad i beskeden Holdning, en ung, maaskee neppe attenaarig Pige, i simpel, blegklar Barégekjole, en sort Straahat med sort Fjeder paa det blonde Haar. Som eneste Smykke bar hun et lille rødt Hjerte i en tæt til Halsen liggende tynd Koralsnor. Denne unge Pige besad et mærkværdigt smukt udtryksfuldt Ansigt og de blideste Øine af Verden. Hun syntes at nære en hemmelig Frygt for sin kolossale Selskaberinde, thi hun undgik at see paa hende og foer hver Gang forskrækket sammen, naar Kjæmpeqvinden rettede sit gjennemborende Blik paa hende.

Kjæmpeqvinden var Lady Mary Hanton, en fortjenstfuld gammel Infanteri-Generals Gemalinde, og den unge Pige, Mathilde Clary, var Gouvernante for det Hantonske Ægtepars to Børn, en Dreng og en Pige paa otte og sex Aar. Foruden disse to Børn havde Lady Hanton endnu, fra et tidligere Ægteskab, en voxen Datter, Mis Doris Dibdins, der havde grundet Haab om i Tiden at blive sin Moders udtrykte Billede.

„Nu„ spurgte Generalinden i en skarp Tone den unge Pige," har de besindet dem? Vil Du svare?

Mis Clary, der hidtil havde siddet næsten sammensunken, rettede sig pludselig op, som bestemt ved en pludselig Kommando eller ved et Slag.

„Min Dame, jeg kan virkelig ikke svare; jeg har allerede meddelt Dem min sande Mening."

,,Altsaa, de nægter endnu bestandig? Hvor skamløst! Jeg har aldrig holdt meget af dem, min smukke Mis med Feberansigtet, men dog ahnede jeg aldrig hvor dybt fordærvet De var, smukke Mis."

,,Madam," raabte Pigen, idet en dyb Rødme fløi over hendes Ansigt," hold op med at overøse mig med gemen Skjænden, som jeg ikke har fortjent. . . ."

,,Vil De tie, De med deres Kyllingehønehovedansigt?"

,,Jeg er her i Vognen ikke Kyllingehønen, Madam! Og jeg siger Dem at jeg ikke bliver et Minut længer i deres Selskab, naar De vover at gjentage deres Fornærmelser, Deres Skjældsord imod mig, hvortil jeg aldrig har givet Dem den ringeste Anledning."

,,Ikke den ringeste Anledning! Nei, virkelig, Frækheden er her paa sit Høidepunkt."

,,Kudsk, hold stille!" raabte Mis Clary.

,,Kjør til, John, eller Du har for sidste Gang

kjørt for mig!" kommanderede Kjæmpeqvinden. „Jeg vil," sagde Damen Hanton til Gouvernanten, „underholde mig med Dem, hvis De ikke foretrækker at springe ud af Vognen, for at bringe Klarhed i den Sag, der til Skam for mit Huus og til Fortvivlelse for min Datter Doris har henstaaet altfor længe. Vil De nægte, at De underholde en Kjærlighedsforstaaelse med Lord Alfred Hardford? Vil De nægte at De ved Deres skammelige Kunster har afvendt denne unge Adelsmands Hjerte fra min Datter Doris, der af hans Familie var bestemt for ham?"

Da Lord Alfreds Navn blev nævnt zittrede Mis Clary, rødmende og blegnende; men hun fattede sig snart.

„Mylady, Jeg har aldrig været utro imod Anstandens, langt mindre imod Moralens Love! Jeg ikke, aldrig!"

„Hvem da? Maaske min Datter?"

„Jeg har ingen Ret til at dømme Deres Datter . ."

„Hun hedder Mis Dibdins!"

„Meget vel! Og de har ingen Ret til at gjøre mig Bebreidelser, som jeg ikke fortjener."

„O, Du er luun, det vide vi! Forsøger De ikke i dette Øieblik med sand Taskenspillerfærdighed at omgaae det Spørgsmaal som dreier sig om min Datters Livslykke?"

„Jeg har intet Svar paa uberettigede Spørgsmaal!" svarede Mis Clary, der blegnede mere af Vrede og Bestjæmmelse.

„Godt, godt! Da De tilstaaer Deres saameget onstændige og moralske Stilling til Lord Alfred Hardford, Mis Clary, saa spørger jeg dem i al Godhed: hvorfra har de det moralske Mod til længere at ville opholde Dem i mit Huus?"

Mis Clarys Øine fyldtes med Taarer.

„O, hvor grusomt, hvor hjerteløst!" raabte hun.

„Erindre De det Mis, ingen Scene! Vi ville i al Rolighed ende vor Forretning."

„Madam," sagde Gouvernanten," jeg er forældreløs," det veed De godt. Jeg har intet Tilflugtssted."

„Desto slemmere, at de misbruger det Asyl jeg gav Dem!"

„O, De regnede paa, da jeg kom til Dem, at jeg var given værgeløs i deres Hænder! Havde jeg kunnet, jeg havde ligesom mine sex eller otte Forgjængerinder, med Tabet af min Løn, snart atter forladt Deres Familie. Men jeg kan ikke opoffre men Løn; jeg kan ikke, manglende alle Midler, forlade Deres Huus, men maa holde mig til et Fjerdingaars Opsigelse. Betal mig kun Løn for een Maaned, saa er

jeg beredt til at forlade Deres Huus i dette Dieblik."

„Altsaa, det var det!" sagde Lady Hanton, glødende som en Pione. „Det gaaer ud paa at jeg skal betale Dem halvandet Pund for intet, for Æren af at have optagen dem hos mig! Naar jeg her havde et Evangelium, saa vilde jeg lægge min Haand derpaa, at De skal komme ud af mit Huus, uden at jeg betaler Dem en Penny! Har de hørt det?"

„Der gives endnu Lov og Ret i England!" kunde Gouvernanten neppe fremføre.

„Meget vel. Netop derpaa stoler jeg!" svarede Kjæmpeqvinden.

I det Dieblik var Regjent-Street naaet. En elegant Mand i Civildragt indhentede Equipagen og reed tæt hen til Vogndøren.

Mrs. Hanton? Jeg glæder mig over at see Dem vel."

Damen, som var vant til at tiltales med „Lady" blev heelt broget i Ansigtet — kridhvid med blaarøde Pletter — og trak efter Veiret.

„Og Mis Clary? Igjen i Taarer, endog paa aaben Gade?" vedblev Lord Alfred med zittrende Stemme. „O, dette maa have en Ende Mis Clary! fat De Mod, Mis, thi der gives Mennesker, der — selv om De ikke ønsker det — vil offre Alt, selv Livet for Dem?"

Dermed reed Lord Hardford videre.

Mis Clary syntes at vente et nyt Udbrud af Kjæmpeqvindens frygtelige Vredeskrater. Men Lady Hanton sagde ikke et Ord, men stirrede stivt paa eet Sted og afbed Fingrene paa hendes Handske.

„Til Nash og Benton, Juveleerne, Rondstreet," befalede Generalinden endelig Kudsken, da de vare ankomne til Regjentspark.

Da Vognen holdt for den glimrende Juveleerboutik og Kjæmpeqvinden steg ud vilde Mis Clary holde sig tilbage.

„Følg mig Clary," sagde Damen kort. „Jeg betaler mit Tjenerskab for at have det ved Haanden, naar jeg bruger dem."

Mis Clary adlød og fulgte Generalinden i Boutikken. Mr. Nash selv kom for at betjene Kjæmpeqvinden, der lod sig forevise en Mængde Pretiosa af den høieste Værdi. Generalinden ønskede en Solitar til et Armbaand, men kunde ikke bestemme sig for Valget imellem en Diamant og en Rubin. Af Rubiner var et pragtfuldt Exemplar tilstede, hvorfor Nash forlangte femhundrede Pund. Generalinden tog Æsken hvori Rubinen laae omgiven af Diamanter — som Solen, omgivne af Stjerner. Lady Hanton vilde tage sin Lorgnet frem fra sit Belte. Tilsyneladende havde Kjæden forviklet sig.

„Hold den Clary!" befalede hun, rækkende Gouvernanten Æsken.

Da gjorde Lady Hanton sin Lorgnet løs og beundrede Rubinen.

„Jeg ventede ikke en saa høi Pris for en saadan Rubin," sagde endelig Kjæmpeqvinden. „Femhundrede Pund? Da maa jeg først tale med General Hanton. Men vær forberedt paa, Mr. Nash, at jeg imorgen sender Bud efter Stenen."

Dermed forlod Damen Boutikken, steg ud i Vognen og raabte, medens Clary tog Plads paa Forsædet: „Hjem!"

Neppe havde Generalinden og Gouvernanten, hvilken Sidste strax maatte forføie sig til Barnestuen, været i Hjemmet paa Belgravesquare en halv Time før en Cab kjørte for Døren og Tjeneren indlod en Herre, der ønskede at tale med Lady Hanton.

„Er i Øieblikket ikke at faae i Tale," svarede Tjeneren.

„Nu, da Generalen . . ."

„Heller ikke! Det er hans Tid for Avislectüren."

„Men naar jeg nødvendigviis maa see Generalen," stammede den Fremmede i synlig Angst, medens Sveddraaberne randt ned af hans magre Ansigt.

„Hvad er iveien dernede?" raabte pludselig en

dyb Stemme. „Hvem vil see mig? Jeg haaber det er en Tjenestesag, ellers . . ."

„Jeg er Nash og Benton, Juveleer," sagde Pretiosahandleren.

„Sandelig! Nu jeg gratulerer! Som Recrut kan De gjøre Fordring paa dobbelte Haandpenge."

Nash hørte ikke denne Kasernevittighed.

„Der er passeret en Feiltagelse, Sir; Damen, Deres Gemalinde, kunne vidne, undskylde mig."

„Nu?"

„Min smukkeste Rubin; femhundrede Pund værd."

Nu kom Lady Hanton tilsyne, broget i Ansigtet, men med fast Holdning."

„Nash, Mr. Nash?" spurgte hun forbauset."

„Den er ikke mere, Rubinen . . ."

„Altsaa allerede solgt, Mr. Nash?"

Der fulgte nu en temmelig confus Samtale med Spørgsmaal og Modspørgsmaal, indtil endelig Generalen, blivende noget mørk, sagde:

En Rubin er altsaa frakommen Dem. — bleven stjaalen, siger jeg; hvilken De siger at Lady Hanton har stukken til sig."

„Lady Hanton var ikke alene. Hun havde en ung Pige hos sig, som jeg bestemt veed havde Æsken i sine Hænder!"

„Mis Clary!" raabte Generalen. „Umuligt!"

„Mis Clary!" gjentog Kjæmpeqvinden. „Meget muligt, siger jeg. Hvor er her Politiet!"

„Beder om Undskyldning," sagde Juveleren, „jeg har medbragt Mr. Bradley, Politiembedsmand, og to Betjente."

„Gjør deres Skyldighed!" sagde Lady Hanton og vendte dem Ryggen.

Mis Clary blev kaldet. Hun mistede næsten al Kraft, da Juvelerens Beskyldning blev hende forebragt. Men da seirede Uskyldigheden og hun lukkede selv sin Stue op for Politiet, medens Generalen vilde indgive hende Mod. De undersøgte hver Krog i Skufferne og Stuen selv, men fandt ingen Rubin. Nash begyndte atter at svede af Angst. Da vendte Bradley, idet han kastede et sidste Blik paa Værelset, sig til en besteden Blomstervase, hvori der stod en Bouket. Han drog Bouketten og præsenterede Vasen for Juveleren.

„Er det deres Rubin?"

Et Frydeskrig var Svaret. Generalen vendte sig om og overlod Mis Clary til hendes Skjæbne. Bradley sagde:

„Det gjør mig ondt, Mis Clary; men De er min Fange!"

Den stakkels Pige sank i Afmagt, blev baaren ned af Trappen, lat i Caleschen og rullede med Bradley til Fængslet.

Den stakkels Pige sank i Afmagt, blev baaren ned af Trappen, sat i Caben og rullede med Bradley til Fængslet.

Det syntes som om Doris Dobdims Haab om at erholde Lord Alfred Hardfords Haand var stegen betydeligt efter Mis Clarys Bortfjernelse. Den unge Mand var en regelmæssig Gjæst i Generales Huus og blev tillige en erklæret Yndling af de to yngre Børn Frank og Ely. Doris befandt sig i den tredie Himmel, hendes Fru Moder idetmindste i den syvende og om den ulykkelige Gouvernante blev ikke talt en Stavelse. Dog da Edsvornerettens Session nærmede sig vendte Lady Hanton sig i Fortrolighed til Lord Alfred og erklærede sin Hensigt, at gjøre Alt hvad der stod i hendes Magt for at mildne det forestaaende, ialtfald haarde Lod, for den unge Pige. Lord Alfred stillede sig til Generalindens Tjeneste og bragte en af Middlesex første Defensorer, som paa Lord Hardfords Bøn vilde overtage Mis Clarys Forsvar.

Mr. Walter Falioner, en gammel Ungkarl, blev strax den første Dag, da han ankom, heelt fortrolig med den gamle General og vandt fuldkommen Børnenes Tilbøielighed. Mr. Falioner eiede i Islington en Villa med en smuk Have, hvori den Retslærde — af Liebhaberi en stor Ornitholog — havde opstillet et Dusin uhyre Fugleborde. Da han og Lord Alfred

havde ført de Hantonske Børn herhen, var det vanskeligt at bringe Børnene bort derfra igjen.

Pludselig ophørte ikke alene Advokaten, men ogsaa Lord Hardford med Deres Besøg i Hantons Hotel paa Belgravesquare. Børnene erholdt Tid efter anden Foræringer af Juristen, men hverken han eller Lord Alfred besvarede de Breve som Lady Hanton afsendte for at faae Forklaring om det „muligt" Forefaldne.

Imidlertid var Accisen bleven aabnet og Aviserne havde i Listen over de forhandlede Sager følgende Notits: „Mis Mathilda Clary, Gouvernante, 18 Aar gammel, født i St. Alban, anklaget for at have frastjaalen Mr. Benton og Nash, Juveleer, en Rubin af femhundrede Punds Værdi."

Det skuelystne Publikum behagtede instinktmæssig den unge Gouvernantes Ulykke som et „interessant Tilfælde", og Salen var propfuld, da Mis Clary ført af sin Forsvarers Haand tog Plads paa de Anklagedes Bænk. Den unge Pige, bleg og ængstelig holdt dog stedse sine Øine rettet paa sin Forsvarer, som om dette Syn indgav hende Mod. Skraaes overfor hende sad Vidnerne: Mr. Nash med sin Advokat og Damen Hanton, heelt klædt i Rosa med et stærkt karminrødt Ansigt.

Anklageacten blev forelæst. Vidneopraabet fulgte.

„Er der ellers Ingen som hører mig," raabte

Sergeanten, „der er istand til at aflægge Vidnesbyrd for eller imod Mathilde Clary, anklaget for at have stjaalen en Rubin vurderet til femhundrede Pund fra Juvelererne Nash og Benton?"

Da trængte sig Lord Alfred Hardford, som en Politiofficiant gjorde Plads for, igjennem Mængden. Han bar paa den ene Arm den lille Frank Hanton, paa den anden Ely.

„Her er to Vidner," sagde den unge Mand.

Børnene bleve forhørte. De havde, da deres Moder med Mis Clary var kommen tilbage fra Juveleren, leget i Gouvernantens Stue, men da de hørte Fodtrin udenfor, ilede de ind i et med Glasdør forsynet Sovekabinet, for ved deres pludselige Fremspringen at forskrække Mis Clary, det var derimod deres Moder der kom. Meget alvorligt og vredt udseende saae hun sig om i Værelset — af Frygt holdt Børnene sig ganske stille. Da tog Generalinden Blomsterne af Vasen og lod Noget falde deri, som gav en klar Klang og bortfjernede sig atter efter at hun havde sat Blomsterne igjen paa deres Plads. Da Børnene igjen kom frem overtydede de sig om, „at Mama havde lagt en blank, rød Steen" i Vasen. De havde netop Tid til at snige sig ud af Værelset inden Mr. Nash kom med Politiet.

I Salen fulgte en skrækkelig Scene. Kjæmpe-

qvinden vilde flygte. Hun brugte sin usædvanlige Legemskraft paa den vildeste Maade og først efter en fortvivlet Kamp blev Haandjernene lagt paa den Rasende. Hun ophørte intet Dieblik at skrige høit, kastede sig ned — hun maatte med Magt føres i Fængsel. Konen var bleven afsindig og vedblev at være det til sin Død, der indtraf fem Aar derefter.

Mis Clary, frikjendt, blev snart Lord Hardfords lykkelige Gemalinde. Efter den brave gamle Generals Død, paa hvem disse Tildragelser knuste Hjertet, har Frank og Ely Hanton fundet en Moder i Lady Mathilda Hardford. Doris Dibdins er — Gouvernante paa Fastlandet.

Ludvig Bernhard.

(Efter det Engelske).

Mit første Besøg i Paris, for nogle Aar siden, gjorde jeg i den Hensigt at studere Medicinen, for at forberede mig til Examen. Dengang var der en overordentlig stor Mængde Studerende fra alle Steder paa Jordkloden, i Paris, og næsten Alle havde deres Boliger paa den ene Side af Seinen i det latinske Qvarteer.

Mit Logis var i Rue d'enfer og Adskillige af mit Bekjendtskab boede i samme Gade. De fleste af os hørte de samme Forelæsninger og besøgte det samme Hospital.

Ligeoverfor hvor jeg boede, stod et meget gammelt Huus, hvor der boede en bleg, mager, sørgmodigt udseende ung Mand, som dagligt besøgte Forelæsningerne og Hospitalet. Da jeg flere Gange stødte sammen med ham, saa bleve vi bekjendte, det vil sige, vi talte sammen naar vi mødtes og spadserede under-

tiden op og ned af Gaderne. Han var født i Würtemberg og hed Ludvig Bernhard. Der var noget hemmelighedsfuldt ved ham, som det var mig umuligt at gjennemtræange. Hans Manerer vare hverken kolde eller frastødende, men længere end til et vist Punkt gik hans Fortrolighed aldrig. Han besøgte aldrig Nogen og modtog heller aldrig selv Besøg, levede meget ingetogent, besøgte aldrig noget Forlystelsested og blandede sig aldrig i de andre Studenters lystige Lag. Der var en stor Have til det Sted, hvor Bernhard boede. En ung Franskmand af mit Bekjendtskab var en Dug tilfældigvis kommet til at kigge derind og han forklarede at den blege unge Student spadserede derinde med en smuk ung Dame. Hemmeligheden var altsaa tilsyneladende opklaret, idetmindste fandt mine Venner det. Men Forklaringen tilfredsstillede dog ikke mig, den blege unge Mand saae saa lidende og sørgmodig ud at der ganske vist maatte stikke noget Andet under end et almindeligt Kjærlighedseventyr. Hertil kom at slet Ingen havde seet Noget til den unge Dame, undtagen netop den unge Franskmand, som næsten gjorde alle sine Kammerater tummelumske i Hovedet ved sine høittravende Beskrivelser af den Ubekjendtes Skjønhed. Besynderligt nok, den unge Dame kom aldrig paa Gaden. Nysgjerrigheden steg og steg, indtil den endeligt naaede sit Høidepunkt, da

man en Dag saae den unge Pige ifærd med at gaae ud, men blev forhindret deri af Bernhard, som, deels med Overtalelser og deels med Magt, fik hende bragt ind igjen i Huset. Nu blev det rent galt: det var jo klart at Pigen led under den skrækkeligste Tvang. Men ikkedestomindre vovede dog Ingen at tale om denne Sag til Bernhard. Hele hans Væsen og Opførsel var saaledes at Ingen turde tage sig slig en Frihed mod ham.

Paa den Tid fik jeg en ny Nabo. Han var fra Marseille, en slank, mørk, muskuløs Fyr, der saae ud som en Vild, og talte med en vis Uforskammethed. Han var Een af den Slags Mennesker, som tyrranniserе de Svage og Eftergivende, og forstaae at skjule deres egen Jammerlighed ved et modigt Væsen.

Den Slags Personer har jeg en vis Afsky for og jeg besluttede derfor at have saalidt at gjøre med Balaiguer, det var hans Navn, som muligt.

Det varede ikke længe før Balaiguer blev underrettet om Bernhards Historie. Han svor en Eed paa at vilde vise Tydskeren at han ikke havde Ret til saaledes at holde unge Piger indesluttede ligesom i et Fuglebuur. Han vilde besøge den unge Dame, ja han vilde bortføre hende, ligefor den lille Tydskers Øine.

Jeg var tilfældigvis tilstede da han holdt denne Tale for nogle Studenter i et Spisehuus. Den be-

rørte mig ubehageligt, jeg fik en Forudfølelse af som om der snart vilde skee noget Frygteligt.

Den næste Dag da jeg vilde gaae til Forelæsning, kom den unge Franskmand, som havde seet den unge Pige i Haven, ind i min Stue.

„Veed De," sagde han, at jeg begynder at blive noget urolig for vor Gjenbo. Balaiguer, sværger paa, at ligesaa snart Bernhard er gaaet til Forelæsninger, saa vil han gaae over og gjøre Cour til den ubekjendte Skjønhed! Det maa vi forhindre, jeg er vis paa at han vil bedrive een eller anden Voldsomhed derovre. Hvad skal jeg gjøre?"

„Lader os gaae op til ham og bede ham om at blive derfra," sagde jeg.

„Lader os gaae," sagde den unge Franskmand.

Vi gik op til Marseillaneiens Værelse. Han var hjemme.

„Balaiguer," sagde jeg til ham, „Vor Ven her har underrettet mig om, at De vil besøge den ubekjendte Skjønne derovre, naar Bernhard er gaaet ud. Er det sandt?"

„Jeg bestemmer mig aldrig til Noget uden tillige at udføre det," svarede Balaiguer.

„Men vi komme nu," svarede jeg, „for at bede Dem om at lade være. Vi finde det urigtigt at De vil forstyrre vor Gjenboes Fred."

„Bah, sagde Balaiguer, hans Fred har Intet at betyde!"

„Skulle vi forstaae det saaledes at De ikke vil afstaae fra Deres Forehavende?

„De kunne forstaae det ganske som De selv vil, jeg seer ikke hvad Ret De har til at blande Dem ind i mine Anliggender," svarede Balaiguer.

Vi saae nok at der Intet var at udrette med Ord og gik derfor bort. Da vi vare komne udenfor bleve vi enige om at underrette Bernhard om hvad der forestod. Vi gik derover, men han var gaaet til Forelæsning faa Minutter før.

„Hvad er nu at gjøre," sagde jeg.

„Gaae hen og beed Bernhard komme hjem fra Forelæsningen," sagde den unge Franskmand, jeg vil ikke gaae derhen, jeg vil gaae op paa mit Værelse for at see hvorledes dette vil spænde af."

Jeg havde en lang Vei at gaae, eller rettere at løbe, thi jeg troer jeg løb det Meste af Veien. Forelæsningssalen var propfuld. Foredraget var begyndt og Professoren stod paa Kathedret i hele sin Majestæt. Jeg saae mig rundt omkring, men kunde ikke faae Øie paa den jeg søgte. Endeligt opdagede jeg ham i en Krog og med megen Møie banede jeg mig Vei hen til ham.

„Gaae hjem!" hviskede jeg ham i Øret.

Hurtigt som Tanken sprang Tydskeren op. Han var bleg og hans Øine lynede.

„Hurtigt!" sagde jeg.

Bernhard ilede ud.

Jeg blev, men det var mig umuligt at opfatte Noget af Foredraget. Mine Tanker vare hos Tydskeren og Marseillaneren. Da Timen endelig var endt, skyndte jeg mig hjem.

Da jeg gik op af Trapperne til mit Hjem, opdagede jeg nogle Blodraaber paa Trappetrinene. Det spaaede intet Godt og jeg blev beklemt om Hjertet, men i det Samme aabnede den unge Franskmand Døren til sit Værelse og hans lystige Ansigt bragte mig igjen fra mine melankolske Tanker.

„Kom ind," kom ind, raabte han, „jeg har ventet paa Dem. Balaiguer har faaet en ordentlig Lussing!"

Nu fortalte han hvad der var skeet, han havde observeret det fra sit Vindue. Balaiguer var gaaet over til Bernhard, men lidt efter var denne kommet løbende hjem som en Rasende, og et Øieblik derefter var Marseillaneren bleven kastet paa Hovedet ud af Døren. Han var blødende og forslaaet gaaet op paa sit Værelse, men hans Skrammer havde dog nok Intet at betyde.

Jeg gik ind paa mit Værelse og troede at Historien

var endt, thi jeg vidste vel at Baleiguar ikke havde Mod til at drive den videre og jeg antager at Bernhard kunde være tilfreds med den Tugtelse hav havde givet den skrydende Marseillaner. Men jeg tog feil, thi faa Minutter efter bankede det paa min Dør og Bernhard traadte ind. Han var bleg som Døden og hans Øine lynede af Had og Fortvivlelse, hans Sjæl syntes rystet af de mest voldsomme Følelser, men uagtet dette var hans Tale langsom og tydelig.

„Jeg skylder Dem Tak," sagde han, „men desuagtet kommer jeg for at bede Dem om en Tjeneste endnu. Vil De for mig gaae hen til den forbandede Usling og forlange ufortøvet Statisfaction. Forstaaer De, ufortøvet!"

„Driver De ikke Sagen for vidt," svarede jeg studsende, „er han ikke allerede straffet nok?"

„Straffet? — Veed De hvad han har forsøgt?"

Jeg rystede paa Hovedet.

„Saa skal det for vist blive en Hemmelighed. — Straffet? — et eneste kort Minut og jeg vilde være kommet for sildigt. — Vil De udfordre ham, paa mine Vegne?"

„Fat Dem," sagde jeg, „handl ikke i Hidsighed."

„Jeg er fattet, jeg kan, jeg vil ikke vente!" raabte Bernhard, „gaae, gaae!"

Der var noget saa uimodstaaeligt i den unge

Tydskers rasende Fortvivlelse at jeg uvilkaarligt maatte føie mig efter hans Villie. Inden jeg selv vidste rigtigt deraf stod jeg i Marseillanerens Værelse.

Balaiguer sad og røg. Han havde en Hue paa Hovedet, der kun tildeels skjulte de Skrammer han havde faaet i Ansigtet.

„Naa, raabte han," „De kommer vel for at glæde Dem over Deres Værk; thi jeg kan jo takke Dem for disse Saar. Det var jo Dem, der var Slangen, som forraadte mig."

„Lad os tale derom en anden Gang. Jeg har for Øieblikket en anden Sag af Vigtighed at meddele Dem. De maa vide at Deres Opførsel i Morges." —

„Nu hvad er der med den?"

„Intet, uden at Bernhard deraf har taget Anledning til, ved mig, at sende Dem en Udfordring."

„Jeg modtager den!"

„Hvem er Deres Secundant?"

„Jeg skal sende ham til Dem."

Jeg gik tilbage til mit Værelse, noget forundret over at han saa tappert modtog Udfordringen. Men pludseligt kom jeg til at erindre at han var en udmærket Fægter, medens Bernhard var bekjendt for ikke at have nogen Færdighed i at føre Kaarden, deifra skrev hans Freidighed sig.

Et Qvarteerstid efter kom een af Balaiguers

Bekjendte for at aftale det Fornødne. Kaarden skulde være Vaabnet. En Fægtesal i Nærheden, hvor der paa den Tid af Dagen aldrig kom Nogen, skulde være Kampppladsen. Tiden om et Qvarteer.

Jeg, Bernhard og en af dennes Venner fulgtes ad til Mødestedet. Underveis blev Tydskeren mere og mere ophidset. Jeg har aldrig, hverken før eller senere seet en saa rasende Forbittrelse.

„Fægter Du godt?" spurgte jeg underveis.

„Godt nok for at kunne bore Kaarden i hans Hjerte." Disse Ord sagde han langsomt og tydeligt, uagtet det Oprør han var i.

Han traadte ind i Salen. Balaiguer og hans Secundanter vare paa Pletten. Bernhard ændsede dem ikke. Hans Øine lynede endnu mere frygteligt end sædvanligt, en hvid Fraade begyndte at komme frem paa hans Læber.

Balaiguer var øiensynligt i sit Es. Han var vis paa at hans Færdighed maatte seire.

Forberedelserne vare snart endte og Modstanderne bleve stillede op ligefor hinanden, færdige til Udfald.

Balaiguer stod stiv og ubøielig som en Klippe. Bernhard derimod var i et saadant Oprør at han neppe kunde holde sig opreist.

Signalet blev givet.

„Afskum!" raabte Bernhard, idet han faldt ud,

„skal jeg dræbe Dig med det første Stød, eller med det tredie, fjerde? Sætter Du Pris paa et Øieblikks Liv, saa sig til, Du skal have det, thi et Øieblik frelste hende."

Balaiguer smilede haanligt og gav intet Svar. Kaarderne krydsede hinanden.

„Nu da," raabte Bernhard, „Een! (afpareres af Balaiguer) — To! — (pareres ogsaa) — Tre!" Marseillaneren faldt, hans Hjerte var gjennemboret.

Bernhard stirrede et Øieblik paa den Døde. „Hund!" raabte han, kastede sin Kaarde og greb min Arm. Jeg førte ham ud paa Gaden.

Jeg bragte ham hjem i mit Værelse. Han var saa svag og kraftløs som et Barn. I Løbet af en Time gjenvandt han imidlertid Styrke nok til at kunne gaae alene hjem. Inden han gik, maatte jeg love at besøge ham næste Dag.

Jeg laasede min Dør og kastede mig i en Lænestol, hvor jeg forblev hele Resten af Dagen. Endelig gik jeg til Sengs, men jeg kunde ikke sove. Hvergang jeg prøvede paa at lukke et Øie saa stod Billedet af den døde Marseillaner truende for mig og viste paa sit Saar. Oh, hvor langsomt gik ikke den Nat, medens jeg laae og ventede paa at Dagen skulde bryde frem. Endelig dagedes det og jeg sprang ud af Sengen. Lidt efter bankede det paa min Dør,

det var med en underlig, ængstelig Følelse at jeg lukkede op; jeg blev ganske let om Hjertet, da jeg saae at det var den unge Franskmænd, der kom for at besøge mig.

Han fortalte mig at Balaiguers Lig var blevet opdaget samme Aften af nogle Studenter, der skulde holde Fægteøvelse i den samme Sal, hvor Duellen havde fundet Sted. De gjorde strax Allarm og Politiet tog Sagen i sin Haand. Tre Studenter af den Afdødes Bekjendtskab vare flygtede samme Dag (det var Balaiguers to Secundanter og ham, der havde secunderet Bernhard tilligemed mig). Politiet sluttede heraf at Balaiguer var faldet i Duel og at de Skyldige vare flygtede, det fandt sig altsaa ikke beføiet til at gjøre videre ved Sagen. Denne Sag var altsaa endt ligesaa pludseligt som den var begyndt. Jeg spurgte om Bernhard. Den unge Franskmand erklærede at hans Navn slet ikke var blevet nævnet i Forbindelse med Duellen, ligesaa lidt som mit. Denne Efterretning, i Forbindelse med et Par Kopper stærk Kaffe, bragte igjen mit Nervesystem i nogenlunde Orden, thi jeg skal ikke nægte, den hele Affaire havde berørt mig meget ubehageligt.

Lidt efter Frokost gik jeg over til Bernhard. Han bad mig sidde ned og spurgte til mit Befindende. Hvad ham selv angik, da havde hans Udseende igjen

det samme blege, sørgmodige Udtryk som altid. Idet jeg satte mig ned lod jeg mine Øine løbe rundt i Værelset og Alt hvad jeg saae, overtydede mig om et qvindeligt Væsens Nærhed. Der hvilede en Orden og Symetri over hele Værelsets Anordning som kun en Qvindehaand kan skabe. Et Par Fløidøre førte ind til et andet Værelse, hvem boede derinde, var det den hemmelighedsfulde Ubekjendtes Hjem. Ligesom jeg opkastede dette Spørgsmaal for mig selv, aabnedes Døren og en ung Dame med et Ansigt som Correggios Madonna og en fuldendt Legemsbygning, som Thorvaldsens Venus traadte ind i Stuen. Hun gik langsomt fremad, som om hun var aldeles uvidende om min Nærværelse, indtil hun naaede Bernhard, da slyngede hun sine Arme om hans Hals og raabte:

„Kjære, dyrebareste Ernst, er Du endelig kommet tilbage. Oh, gaae nu ikke bort igjen."

Bernhard viklede sig hurtigt ud af hendes Favntag, medens hans Ansigt udtrykte Sorg og Medlidenhed. Han tog hende ved Haanden og førte hende tilbage til hendes Værelse uden at hun gjorde nogen Modstand derimod. Bernhard lukkede Døren efter hende og vendte tilbage til mig. Han var en Stund taus, endelig talte han.

„Jeg har bedet Dem komme herover for at give Dem en Forklaring, som De har Ret til at fordre. —

Jeg veed Rygtet har helt travlt med mig, skjøndt aldeles uden Grund. — Hvis De vil høre, skal jeg nu fortælle Dem min Historie, jeg skal være saa kort som muligt."

„Jeg er født i Würtemberg. Min Fader var en velstaaende Landmand, han besluttede at lade mig studere. Tæt ved os boede en Enke, hvis Mand havde været Officier under Napoleon. Hun havde en lille Datter paa en 7 a 8 Aar, det var min Legekammerat. Vi vare næsten uadskillelige; Rosalia, det var hendes Navn, var altid der, hvor Ludvig var, og Ludvig altid der hvor Rosalia var."

„Endelig kom den Tid, da jeg skulde i Skole. Afskeden mellem mig og Rosalia kostede mange Taarer. Aar gik hen. Fra Skolen kom jeg til Heidelberg. Hvert Aar besøgte jeg Hjemmet og fandt stedse Rosalia skjønnere. Da hun var sexten Aar, var hun saa skjøn, som det nogensinde var en Qvinde forundt at være. — Jeg elskede hende, men om hun deelte min Følelse, det vidste jeg ikke. Desuagtet følte jeg mig dog overtydet om at vi en Dag vilde blive Mand og Kone, hvor kunde det være anderledes?

Fra Heidelberg gik jeg til München. Jeg studerede Medicin. Da jeg havde taget min Examen ilede jeg hjem. Jeg besøgte Rosalia. Hun ilede mig imøde og var glad ved at see mig. Da vi gik ind

til hendes Moder sagde hun: „Oh, jeg er saa bedrøvet. Tænk Dig vi har en Gjæst, en Søn af en af min Faders Venner, han har boet hos os i en Maaned, men nu skal jeg miste ham igjen."

Den Tone, hvori hun sagde dette, overtydede mig om at hun elskede den unge Mand. Jeg blev forestillet for ham, vi sluttede Venskab. Det var et fortræffeligt Menneske. Jeg iagttog ham og hende med den nøieste Opmærksomhed, og det blev mig snart klart at de Begge elskede hinanden uden at turde tilstaae det. Alt Haab for mig var ude, men jeg vilde kun Rosalias Lykke. Da jeg derfor en Dag fandt dem ene, saa forenede jeg deres Hænder, ønskede dem til Lykke og ilede bort; jeg kunde ikke taale at beskue den Lykke jeg selv havde skabt. Næste Dag reiste jeg til München.

Da jeg havde været der nogle Maaneder, fik jeg Brev fra mine Forældre, de bad mig komme snarest muligt. En ondartet Feber hærgede Landsbyen. Rosalias Moder var død og Rosalia selv var stærkt angreben.

Jeg ilede til Rosalias Bolig og vaagede over hende Dag og Nat. Endelig indtraadte en Crisis. Hun overstod den og var frelst, skjøndt meget svag.

Næste Dag kom et Brev til Rosalias Moder. Da denne var død, maatte det jo læses af Datteren.

Men hun havde neppe aabnet det og kastet et Blik paa Indholdet, før hun blev anfaldet af et voldsomt Krampetilfælde.

Brevet bragte Budskab om at hendes Forlovede var død af Cholera.

Hendes Sygdom varede flere Maaneder. Endelig vendte hendes Kræfter tilbage, men Forstandens Lys var slukket for stedse. Som De før saae, antager hun mig for Ernst, der er vendt tilbage. Jeg er reist med hende hertil, fordi jeg troede at Forandring af Luft skulde virke gavnligt paa hende, men jeg har desværre ikke sporet nogen Bedring. Saaledes gaaer mit Liv hen i Omhu for hende, blot jeg ikke maa døe før Rosalia, thi hvad skulde der saa blive af den Ulykkelige?"

„Siig mig nu oprigtigt om De kan dadle min Handlemaade?"

Bernhard havde endt. Jeg trykkede hans Haand med Varme og gik bort. Samme Eftermiddag reiste jeg til Italien.

Da jeg et Aar efter kom tilbage til Paris, forespurgte jeg mig om Bernhard. Han var allerede for længere Tid siden reist, ingen vidste, hvorhen.

Saaledes endte Historien om Ludvig Bernhard.

Logogriph

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Ved Øresundets Bred jeg staaer
Og der jeg stod i mange Aar.

4. 8.

Vand og ikkun lutter Vand,
Mon saa Du mig gjætte kan.

1. 5. 3. 4. 2.

Jeg er en meget gammel Mode.
Og høist forskjellig paa vor Klode.

8. 3.

For Tørst jeg hjælper meget godt,
Drik ei for meget af mig blot.

4. 2. 6. 7.

Naar man er syg og træt,
Man mig paaskjønner ret.

8. 9. 2. 6.

Hvis at Du maatte savne mig
Musik og Sang Du kjendte ei.

Gemsejægeren.

Dybt inde i en Bjergkløft, ikke langt fra Flækken Grindelvald og faae Skridt fra Bjergstrømmen, der formedelst sit stiferholdige Vand har erholdt Navnet sorte Lütschina, staaer en Hytte, nu forladt, men velbekjendt for at den i lang Tid tjente til Opholdsted for en af de, nu mere sjeldent forefindende, Familier, der gjøre de mange vidunderlige Fortællinger om Gemsejagten til Sandhed. Vi kunne kalde dem heroniske; thi denne Jagt er langt mindre en Erhvervskilde, som Vildtfytteriet i Lavlandene, end en bestandig Udfordring til Døden. Den er et ærefuldt Beviis paa Dygtighed Mod og Behjertethed. Jægeren i Alperne følger en Drøm, der trods Kulde, Anstrængelse og Fare maa føre ham til Afgrunden. Men hvad gjør det? En uimodstaaelig Lyst driver ham og siger til ham: fremad! Bestandig har han Helten i Alpernes Saga for Øie, han tænker paa hin frygtelige Celant af Enyadin, der jagede til sit halvfjerdsindstyvende

Aar og nedlagde 2700 Gemser; han tænker paa Blæsi af Schawanden, der dræbte 665. En Dag da han af Forfølgelsens Hede havde ladet sig henrive til at gaae for vidt, blev han i ti Timer hængende fastklamret til en Fjeldspids, og hans Haar var derved bleven fuldkommen hvidt. Efter sin Redning ved en Jagtkammerat, gav han denne sin Bøsse og svor ikke mere at gaae paa Jagt; men da han var gaaet nogle Skridt og bag en Bust Alperoser fik Øie paa en Gemse, rev han Bøssen til sig med det Udraab: „Jeg er endnu stedse Jæger." Derpaa begyndte han uden videre at forfølge sit Bytte uden at tænke paa den, sidste Nat, udstaaede Dødsangst.

Man maae ikke tro at dette er et kun undtagelsesviis forekommende Tilfælde. Hvem har ikke læst om Herren af Saussures Sammentræf med en Bjergmand fra Sixt, en ung, smuk Mand med en for faae Dage siden ægtet inderlig elsket Hustru, hvem han forlod for at jage i Bjergene? „Jeg kjender den Skjæbne, som venter mig," — sagde han til den store Naturforsker fra Genf — „alle Mænd af min Familie fandt deres Død ved det, som jeg gjør; ogsaa kalder jeg Jagttasten, som jeg bærer, mit Ligklæde og dog vilde jeg for alt det Guld, som er i Staden Genf, ikke give Afkald paa denne Dødsmaade.

Ganske saaledes tænkte Beboerne af den omtalte

Hytte. Bjergene havde stedse været deres egentlige Fædreneland; de havde foretrukket Berømmelsen af denne Kamp med Døden. Flere Generationer af berømte Jægere vare udgaaede fra denne Familie og havde forskaffet den en vis Anseelse, en vis Adel. Det sidste Huus Historie er en Gjentagelse af dets Forfædres og en Deel af dets Kameraters Historie, og vi gjengiver den derfor saaledes som den findes i Folkets Erindring, overtydet om at deri afspeiler sig en, ikke meget bekjendt, Eiendommelighed af Alpelivet.

I.

For nogle Aar siden var Hytten endnu bebaet. Den første Dag af Marts var allerede kommen og siden den 28de October havde ingen Solstraale oplyst Dalen. Neppe trængte et svagt Lys sig til Kløftens Grund, og de ligeoverfor liggende Bjerge paa Iselten Alper til Vetterhorn vare indhyllede i et Snedække, der hist og her var afbrudt af Granernes Grønne. Hytten var kun oplyst af det flagrende Lys, der frembragtes af de paa Arnen brændende Grene. Ved Vinduet, hvis Ruder vare uigjennemsigtige formedelst Isen, der bedækkede dem, stod en ung Pige, støttet til Vinduesposten. Hun havde foldet Hænderne, bøiet Hovedet, og hendes hele Stilling viste at hun hengav sig til sørgelige Betragtninger. Ved hendes Fødder sad en ung Mand, som støttede sit

Ansigt paa de foldede Hænder. I deres Samtale var aabenbart indtraadt en Pause, hvor enhver for sig selv fortsatte den afbrudte Samtale. Længe hørte man ikke andet i Hytten end den sorte Lütschinas dumpe Brusen idet den førte de afrevne Klippestykker imod Bredden, og Knitteren af de brændende Grangrene, der kastede deres Lys omkring. Endelig greb den unge Mand een af Pigens Hænder.

„Det er altsaa sandt, Frenelli," sagde han i en sørgmodig Tone, „medens jeg længt borte arbeidede flittigt, i det Haab, at kunne ægte Dig, har Moder Trine bestemt Dig for Fætter Hans."

„Det er kun altfor sandt, Ulrich," svarede den unge Pige dedrøvet.

„Men naar jeg ret forstaaer det, saa har hun dog hverken sagt det til ham eller Dig?"

„Nei, Du har hørt ganske rigtigt."

„Altsaa har din Bedstemoder endnu ikke lovet Dig til Fætter?"

„Udtrykkelig ikke, uden Tvivl, men hun har givet det tilkjende og Hans har forstaaet hende, uden at hun har opladt sin Mund; de ere stiltiende blevne enige."

„Nu er Spørgsmaalet om ikke din Bedstemoder vilde opgive sin Plan naar Du havde gjort hende forstaaeligt, at dit Hjerte havde en anden Tilbøielighed."

Freneli rystede paa Hovedet. „Moder Trine staaer ligesaa fast ved sine Beslutninger, som Eiger staaer paa sin Grundvold," sagde hun, „og det var lettere at flytte Bjerget end bøie hendes Villie."

„Men naar Fætter ikke vilde gaae ind derpaa!" svarede Ulrich og fæstede sit Blik skarpt paa den unge Pige. „Saa Freneli, svar mig, som om Du lagde Haanden paa Biblen, har Hans talt til Dig om Kjærlighed?"

„Aldrig, Du veed at hos Hans ere Ord ligesaa sjeldne som Guldstykker."

„Ja, han er en ægte Gemsejæger. Hans Qvinde er Bjergene; maaskee forlanger han ingen anden. Naar jeg nu aabenbarede ham Alt?"

Freneli zittrede. „Ved Dit Liv, gjør ikke det Ulrich," svarede hun hurtigt, „naar Hans formodede noget saadant, saa Gud veed hvad der vilde skee. Jeg vilde frygte mindre om end Lutschine, som forgangen Aar, traadte over sine Bredder og rev Træer og Græsgange med sig."

„Altsaa er Du vis paa Freneli, at han elsker Dig!"

„Det vil sige," svarede den unge Pige med en vis Bitterhed, „at han elsker mig saaledes som han elsker Gemserne han forfølger over Bjergtoppene. Troer Du at han spørger dem og bekymrer sig om deres

Indvilligelse? Jeg er i hans Øine et Jagtbytte, som alt Øvrigt, han troer at jeg tilhører ham, fordi det behager ham og han vilde behandle Enhver, der vilde rive mig fra ham, saaledes som Jægeren behandler Enhver der berøver ham sit Vildt."

„Altsaa er Enhver imod mig her!" udraabte Ulrich smerteligt.

Frenelì svarede ikke strax. „Nogen her er Din Ven," sagde hun med sagte Stemme efter nogen Tids Taushed, „det er Onkel Hjob. Omendskjøndt ogsaa han kun elsker Bjergene og beklager at Du har opgivet Jagten, saa taler han dog bestandig om Dig med Kjærlighed."

„Men Onkel Hjob formaaer Intet imod Tante Trines Villie, og han er heller ikke her."

„Nei, han er oppe paa Høiene for at søge sine Planter, Stene og Krystaller, dog haaber jeg at han iaften kommer her tilbage."

„Nu vel, jeg gaaer først imorgen tilbage til Meiringen," sagde Ulrich, „jeg vil see om jeg har Noget at haabe af Onkel."

Og han nærmede sig den unge Pige og omslyngede hende med sine Arme. „Men Du," føiede han til og bøiede sit Hoved saa langt ned, at han med sine Læber berørte Frenelis Haar, „elsker Du mig saalidet, at Du kunde være lykkelig med Hans."

„Du veed altfor godt det Modsatte," sagde den unge Pige, idet hun gjorde et svagt Forsøg paa at løsrive sig.

„Altsaa vil Du staae mig bi, Freneli?"

„Saameget som en stakkels Pige kan gjøre, Ulrich!"

„Men hvis Moder Trine og Hans ikke opgiver det?"

„Da," svarede hun med Taarer, „ville vi være meget ulykkelige!"

Den unge Mand lagde med et Udtryk af Förtvivlelse sin Haand paa sin Pande. Imidlertid tænkte hverken han eller Freneli et Øieblik paa Muligheden af Ulydighed. I Alpebeboernes simple Liv, har, under den hellige Skrifts Indflydelse, Børnenes Underdanighed bevaret sig; Logiken er endnu ikke der kommen Lidenskaberne til Hjælp for at nedrive Familiehovedets Ret. Denne alene har den frie Villies Ret og tør i paakommende Tilfælde føre sin Søn til Offeralteret og lade ham bære Brændet til Flammerne.

Frenelis Bedstemoder, der alene var tilbage for at forvalte dette Overherredømme, havde vidst at opretholde alle sin Stillings Forrettigheder. Hendes Børnebørn, Hans og Ulrich, der vare opdragne i hendes Huus, havde lært aldrig at modsætte sig hendes Villie, indtil de vare voxne til, vare blevne Gemse-

jægere og havde vundet Bjergenes Frihed; men Ulrich følte ingen Trang til denne Kamp og Omstreifen som Lidenskaben for dette raa Liv fører med sig, hans Ønsker toge en anden Retning. Hver Gang han gjennemstreifede Lauterbrunner- eller Haslidalen tøvede han uvilkaarlig hele Timer foran Dørene, hvor Hyrderne beskjæftigede sig med Træskjærerarbeide af Taxus eller Ahorn; han beundrede disse Mesterstykker af Dygtighed, der kun manglede en noget hurtigere Opfindelsesaand; han udtænkte nye Former, og ofte forglemte han Vildtet han lurede paa, for at snitte et Billede af det halvraadne Træ han brækkede af Hytternes Tage. Hans gjentagne og bestandigt mere paafaldne Forsøg bleve snart bekjendte. Som hans Rygte som god Jæger aftog, saaledes tiltog hans Rygte som dygtig Skjærer i Ahorn. Endelig tilbød en Billedskjærer i Meiringen at optage ham i sit Værksted. Ulrich skulde sammesteds finde Midler til at følge sin Tilbøielighed og desuden finde et saa rigeligt Udkomme og for Freneli sikkre sig en Velstand, som det ved Jagten var ham umuligt at erhverve. Denne sidste Grund var alene nok for ham. Han hang sit Gevær ved Onkel Hjobs Seng og begav sig til Meiringen. To Aar forløb, to Aar med anstrengt Arbeide, i hvilke Ulrich hævede sig til den første Plads blandt Oberlands Træskjærere og erhvervede den fornødne Sum

til at virkeliggjøre hans sødeste Forhaabninger. Vi have seet at Bedstemoderens Hensigter bleve ham aabenbarede i det Dieblik, hvor han troede at være ved Maalet.

Den unge Billedskjærer begyndte atter at udspørge Freneli angaaende de Tegn, der forraadte Moder Trines Hensigter, da denne selv indtraadte. Hun var en Kone paa mere end halvfjerdsindstyve Aar, lille, mager, og ligesom sammenkrympet af Aarenes Byrde. Naar man saae hendes langsomme, men faste Gang, skulde man antage at Alderen havde beklædt hendes Lemmer med en Staalrustning. Hendes indfaldne Ansigtstræk lode hendes graa Øine træde endnu skarpere frem, hvis bestandige Ubevægelighed noget erindrede om en Rovfugls. Paa hendes Skuldre bar hun en Kurv, som er uadskillelig for enhver Bjergbeboerinde og bares ligesaameget af Vane som til Nytte, omtrent som Soldaterne bærer en Sabel.

Neppe var hun traadt over Dørtærskelen før hendes Blikke i Hyttens Halvmørke søgte Freneli og Ulrich, som ved denne Afbrydelse af deres Underholdning vare synlige forlegne.

„Ah." sagde hun, idet hun uden at skynde sig gjorde sin Arm fri for de Vidier, der tjente Kurven til Hank, „her er Selskab, det er jo Dig."

„Gud velsigne Eder, Bedstemoder," svarede den

unge Mand, idet han traadte hen til den Gamle, „jeg kommer fra Meiringen. Jeg vilde erkyndige mig om Eders Befindende."

„Og derom spørger Neli Du ganske sagte," svarede den gamle Kone, nu ret godt! men jeg vil gjerne see de Folk i Ansigtet som kommer til mig. Neli, skaf Lys:"

Medens den unge Pige adlød befriede hun sig for Knrven, som hun stillede i en Krog, derpaa traadte hun hen paa den i Hytten oplyste Plads og kastede et hurtigt Blik paa Ulrich og Freneli.

„Hans er endnu ikke kommen tilbage?" spurgte hun.

„Endnu ikke Bedstemoder," svarede Freneli.

Den gamle Kone vendte sig til sin Nevue. „Aldrig udhviler han," sagde hun betydningsfuldt, „Brødet, som vi her spise maa han fortjene deroppe paa Gletscherne. Du har gjort vel i at vælge Dig en lettere Beskjæftigelse. Gemserne løbe for stærkt for Fødder der gjerne ville udstrækkes ved Arnen."

„Jeg har ogsaa Aarsag til hver Dag at glæde mig over mit Valg," svarede den unge Mand uden at ertjende den spottende Tone, der laae i den Gamles Ord.

„Ulrich har medbragt os en Prøve af sit Arbeide," afbrød Freneli, som forsogte at blande sig i Samtalen, „See Bedstemoder, hvor duelig hun er bleven!"

Hun havde til Lyset bragt et i Tulipanform udarbeidet Bøger; som derefter af alle Træskjærere var bleven eftergjort men først var bleven opfunden af Ulrich. Moder Trine kastede neppe et flygtigt Blik paa hendes Nevues Værk

„Og der gives virkelig Folk, der ville kjøbe saadant tilskaaret Træ?" spurgte hun med en vis Forbauselse.

„Temmeligt dyrt," svarede Ulrich stolt, „saa min Kniv og min Gravstikke hver Uge giver mig flere Penge end Hans kan fortjene i en heel Maaned. Troer Moder Trine ikke, at Penge ikke ere gode Sager?"

„Tilvisse," sagde den gamle Kone.

„Uden at tænke paa," vedblev Ulrich, forfølgende sin Idee, „at Døden her ikke stedse sidder paa Nakken, saaledes som paa Bjergene. Og Konen, der venter mig ved Ovnen, vil ikke have nødvendig at zittre naar Buldreet lyder af en Lavine fra Schnokhorn eller Vetterhorn.."

Bedstemoderen tilkastede ham et Blik, der tvang ham til at slaae Øinene ned.

I kjender mig fra Barnsbeen af," vedblev Ulrich, „I har opdraget mig som en Søn. I veed at jeg ikke er slet eller ondskabsfuld, og at den Kone man engang giver mig ikke vil erholde en hjerteløs Mand. Den kjære Gud straffe mig hvis hun nogensinde over

min Fremfærd maae udgyde Taarer. Gjør altsaa mig og Freneli lykkelig, og vi ville paa vore Knæ takke Eder derfor, saaledes som Katolikerne ærer deres Helgener. See Eders Datterdatter beder Eder ligeledes, berøv os ikke Kraften og Lysten til Livet.'

Ulrich havde grebet den unge Piges Haand og stod for Bedstemoderen med et Udtryk af en frygtsom Bedende. Et Øieblik heftede hun sit Blik paa dem ligesom Høgen paa et Par Duer; endelig rystede hun paa Hovedet: „Kjender Du Frenelis Medgift?" spurgte hun Ulrich.

„Hendes Medgift?" gjentog den unge Mand, der syntes ikke at have forstaaet hende rigtigt. „Jeg har aldrig tænkt paa at hun havde nogen. Hvad bryder jeg mig om Medgift."

„Men jeg bryder mig derom, jeg!" svarede den gamle Kone, „Medgiften er ikke den man bliver rig ved, men man forpligtes derved. Her er den, i dette Skab, som Ingen af Eder har seet det aabnet og hvorfor I fra Eders Barndom her været bange!"

Og den gamle Bedstemoder traadte til det ormstukne Meubel, stak i Nøglehullet en forrusten Nøgle, som hun med Besværlighed dreiede om og aabnede begge Fløiene. I Skabets Mørke skielnede man flere Gemsepander med tilbageboiede Horn. De afblegede Knokler frembøde et saa feiemt Skue, at Freneli ikke

kunde tilbageholde et kort Skrig, Bedstemoderen vendte sig til hende.

„Har Du saa lidt Mod, at Du forskrækkes over dette Syn, tossede Pige?" sagde hun med Haardhed.

„Man kan idetmindste blive overrasket derved," sagde Ulrich, „hvad er det og hvorledes kommer Freneli til en saadan Medgift?"

„Fra Fader til Søn," svarede den gamle Kone, og skjøndt Du just ikke er nogen stor Jæger, Ulrich, saa vil Du dog kunne see, at ethvert af disse Stykker hidrører fra en Gemsekonge."

„Sandelig," svarede den unge Mand, som vidste at efter Sagnet kunde saa store Horn kun hidrøre fra saa gamle Gemser at deres Efterkommere dannede en heel Hjord, hvis Høvding man antog de maatte være."

„Du har vel ogsaa hørt, hvor vanskeligt det er at faae fat paa et saadant Stykke Vildt", vedblev Moder Trine, „og jeg antager at man vil have sagt Dig at de som kunne nedlægge et saadant ikke overgaaes af andre end Erkeengelen Mikael eller den sorte Jæger."

„Man har sagt mig det," svarede Ulrich.

„Nu vel!" sagde Bedstemoderen med en vis Høitidelighed. „For længere Tid siden end en Eng behøver til at udvoxe, har Alle, som vilde ægte en Datter af vort Huus, bragt en Gemsekonge som Bru-

begave. See her, under hvert Gevir kan Du læse Navnene paa vore Forfædre. Det sidste, som ragger lidet frem for de øvrige blev øphængt der af min Svigersøn. Gud gjengjælde ham! Da han kom for af mig at begjære sit Sødstendebarn, Frenelis Moder, viste jeg ham hvad jeg nu viste Dig."

„Og hvad svarede han Eder?"

„Intet; men to Maaneder efter lagde han det Du der seer for mine Fødder. Havde han ikke bragt det saa havde min Datter og jeg ventet paa en dueligere Jæger."

Begge de Elskende vexlede et fortvivlet Blik.

„Hvorledes?" udraabte Ulrich, „I vilde have skattet en saadan Berømmelse høiere end alt Andet? I vilde ikke have taget Hensyn til Frenelis Faders Venskab for Eders Datter."

Et foragteligt Smil gjennembævede Rynkerne i den gamle Kones Ansigt, og dette var hendes eneste Svar.

„Altsaa, saa lidet spørger I om dens Villie, der skal gifte sig?" svarede den unge Mand bedrøvet. „Hvad I forlanger er ikke hendes Lykke, men kun at den bedste Jæger hører til Eders Familie?"

„Og stedse har vi havt en saadan," svarede den gamle Kone med Stolthed.

„Og hvad har han bragt Eder," vedblev Ulrich,

„andet end Armod, Kummer og Enkestand? Hvor hvile deres Been som have bragt dette Bytte, hvoraf I nu er saa stolt? Har de ikke alle faaet Lavinen til Ligklæde og Afgrunden til Grav?"

„Hvem nægter det?" svarede Moder Trine med kold Foragt. „Har jeg da talt om et langt Liv, om Ro og Rigdom? I den gamle Historie som Børnene om Vinteraftener forelæste os, har Du ikke der hørt Tale om gamle ædle Familier, hvor Mændene bestandig faldt i Krigen? Nu vil vore Mænd døe i Bjergene, det er deres Valplads. Skjændsel over den første som døer i Sengen."

Freneli foldede Hænderne med det Udraab, der syntes at modsige; men den gamle Kone afbrød hende med bydende Utaalmodighed: „Stille, stille, tossede Skabning," sagde hun, „man spørger ikke efter hvad Du tænker derom. Gud være lovet! Det er ikke Dig der har at befale, for Dig passer det sig at høre og tie. Jeg taler til dem, der vilde vide hvorledes en Frier bliver indført; nu veed han det, og han maae kunne indsee at Enhver af dem maa levere et Bidrag til vore Hæderskatte."

„Altsaa vil Ingen blive antagen, naar han ikke opfylder denne Betingelse," bemærkede Ulrich, „og selv Fætter Hans. . . ."

„Hans forlanger Intet," afbrød ham heftig den

gamle Kone, „Hans gjør sin Skyldighed. Engang vil Lykken være ham gunstig og da vil hans Kugle finde den rette Vei. Imidlertid beskjæftiger han sig med at ernære os."

„Og I kan kun tilsøie," sagde Ulrich levende, „at han derved har et Fortrin, der er fuldkommen uretfærdigt; thi jeg kan ligesaa godt forlange, at I modtager hvad jeg. . . ."

„Intet!" sagde den Gamle. „Huset har stedse havt sit Underhold fra Bjergene; Fætter Hans og Onkel Hjob høster derfor os, og deres Høst er tilstrækkelig."

Neppe havde hun udtalt disse Ord før man paa Fodstien, der førte til Hytten hørte Sandet knirke under hurtige Fodtrin. Freneli hævede Hovedet, lyttede og sagde: „Det er ham." Næsten i samme Øieblik blev Døren voldsomt stødt op og Hans traadte over Tærskelen. Han bar en Gemsejægers fuldstændige Dragt, Trøie og Beenklæder af Tøi, der viste talrige Spor af Alderdom, svære Sko under Læderkamascher, bestadiget af Jisstykkerne, en af Regnen bleven rød Filtehat. Ved hans Side hang Øxen, som maatte bane ham Veien paa de sneebedækkede Fjelde, Ladestokken, hvormed han nedstødte Ladningen i sin Bøsse og en Lædertaske, indeholdt hans Munition; en stor

Sæk, af rødligt Lærred, hang ham sammenrullet over hans venstre Skulder.

Han var indtraadt som en Stormvind og var bleven staaende midt i Stuen, idet han lod sin Geværkolbe falde tungt paa Gulvet. Moder Trine erkjendte ved det første Blik at Jagten havde været uheldig. Uden at sige et Ord vinkede hun Freneli til at bringe Ilden i Flamme og selv hentede hun fra et lille Madskab det Nødvendige til at dække Bordet. Først da blev Jægeren Ulrich vaer.

„Gud hilse Dig, Hans," sagde denne og gik ham et Skridt imøde.

„Jægeren svarede ikke, men han kastede et hurtigt Blik til Freneli og bemærkede at hun havde Øinene hæftede paa den unge Træskjærer. Han nærmede sig Arnen uden at sige Noget og hang sit Gevær paa Muren; satte sig da ned paa Huggeblokken, der stod i en Krog ved Arnen og strakte sine med Rim bedækkede Fødder imod den nu igjen flammende Ild. Ulrich, skjønt vant til hans fortrædelige Taushed, syntes dog dennegang noget forundret, han lagde Armene overkors og satte sig paa den anden Side af Arnen, støttende Skuldrene imod Muren.

„Gemserne synes ikke at være meget almindelige," begyndte han med et let Anstrøg af Spot, „da Fætter Hans igjen kommer tilbage som han er gaaet ud."

Jægeren trak paa Skuldrene og svarede foragteligt: „Hvem har da paastaaet at Gemserne ere almindelige i Lavlandene naar det er Tøveir og de kunne græsse paa Alpetoppene?"

„Saa har Fætter ikke villet søge dem saa høit oppe," svarede Træstjæreren.

Hans tilkastede ham et vildt Blik. „Jeg kommer fra Schreckhorn sagde han med en vis Stolthed.

Ved disse Ord vendte begge Fruentimmerne sig om og selv Ulrich kunde ikke undertrykke en Bevægelse. Schreckhorn er virkelig den høieste Spids, der hæver sig paa Mettenbjerg og allerede dens Navn viser, at dens Bestigen synes farlig for Enhver. Selv Jægerne vove sig kun sjelden derhen og man kan tælle deres Navne, som har forfulgt Gemserne til dette deres sidste Tilflugtssted. Ogsaa Moder Trine, der nu havde dækket Bordet, traadte hen til Arnen.

„Schreckhorn", sagde hun med bevæget Stemme. „Kommer Du virkelig fra Schreckhorn?"

„Hvorfor ikke!" svarede Hans, idet han saae paa hende.

„Hist ere de Alle blevne," mumlede den Gamle ved sig selv. „Frenelis Fader, hendes Moders Fader og hendes Bedstefaders Fader; der er et gammelt Had imellem vor Familie og Schreckhorn."

„Og selv paa denne høie Spids har Du Intet

fundet?" spurgte Ulrich, der imod sin Villie følte Deeltagelse for Fætterens Forvovenhed.

„Hvem siger det?"

„Altsaa har Du seet en Fæhrt?"

„Bedre endnu."

„Hvad da?"

„En Hjord Gemser med deres Konge."

Tre Udraab lød paa eengang. I disse vilde Egne udgjør Gemsejagten Livets Roman, alle forunderlige Eventyr knytter sig dertil; det er som Contrabande paa Grændserne, som Foretagender af Bjergfolk i den vestlige Deel af de Forenede Stater i Nordamerika, eller Guldgravningen ved Sacramentas Bredder, det er den stadige Gjenstand Historierne fortalte ved Arnen; deraf henter Folket deres Fortællinger af „Tusinde og een Nat"; ogsaa udøver den en betydelig Magt over Enhvers Fantasie.

Ved Jægerens Yttring om dette Sammentræf nærmede sig baade Moder Trine, Freneli og Ulrich og spurgte ham alle paa eengang. Hans rettede sig, en Straale af Begeistring oplivede hans brunede Træk.

„Ja, jeg har seet dem," gjentog han og udstrakte Haanden, som om han vilde vise paa det forunderlige Bytte, „det var i een af de Spalter, der løber ved Foden af det lille Spiesbjerg. Igjennem min Kikkert har jeg nøiagtig iagttaget dem; derpaa

lagde jeg nyt Fængkrudt paa, for at være sikker paa begge mine Skud, og krøb bestandig fremad. Jeg var allerede i Skudvidde af den Gemse, der var udstillet som Skildvagt, thi jeg begyndte at kunne see dens Horn, da den sprang tilside for at advare de andre, og Alle flygtede med Kongen i Spidsen. Der vare ni.

Moder Trine zittrede ved denne sidste Angivelse.

„Er Du vis paa Tallet?" spurgte hun livligt. „Har Du talt dem?"

„Saa vist som jeg kan tælle Fingrene paa min Haand!"

„Og de vare anførte af en Konge? Har Du ikke taget feil?"

„Antager I mig for en Jæger fra igaar?"

Den gamle Kone syntes at tænke efter.

„Jeg har i tre Timer forfulgt dem imellem Fjeldene og langt ind paa den smalle Bjergsti," vedblev Hans, der bestandig blev livligere. „I Begyndelsen gik de over Gletscherne hen efter Vinserhorn, derefter vendte de sig igjen tilbage. Fire Gange har jeg omgaaet dem og kom nær nok til at kunne høre Kongens Piben, som bestandig førte Flokken; men bestandig blev jeg afskaaren ved en Spalte eller et fremspringende Fjeld.

„Og saa har Du mistet dem?" spurgte Moder Trine.

„Da jeg kom til Eiger, medens jeg omgik et Fjeld, vare de forsvundne."

„Det er det, det er det!" sagde den gamle Bedstemoder eftertænksomt. „Ni Gemser . . . Kongen i Spidsen . . . umuligt at naae dem og naar man endelig er nær forsvinder Alt . . . Frenelis Fader havde seet dem en Maaned før hans Død."

Hans zittrede ligesom imod sin Villie; men efter et Øieblikks Stilhed trak han paa Skuldrene og svarede: „Troer I da, at det har været en Hjord af Irrgemser?"

„Hvem kan vide det," sagde Moder Trine idet hun saae stift hen for sig, „den onde Aand regjerer deroppe."

„Har jeg negtet det?" svarede Hans. „Dem som om Natten har dvælet i Egnen omkring Jomfruen have mere end een Gang hørt ham hyle under Gleticherne. Men hvad angaaer det mig? I elleve Aar har jeg bødt ham Trods i hans Rige, og naar jeg har min Øxe og mit Gevær, saa behøver jeg ingen videre Beskyttelse imod ham. Gud fordømme mig,! Og om end Hjorden fra imorgen af tilhørte den sorte Aand, saa sværger jeg dog, at den skal gjøre Bekjendtskab med mine Kugler."

Freneli og Ulrich saae paa hinanden. Opdragen i den der herskende Overtro betragtede de den evige Snees Regioner som Egnen for de skrækkeligste Tilsyneladelser, hvorhen Mennesket kun med frygtsom Forsigtighed og med guddommelig Bistand kunde vove sig hen; ogsaa forekom det dem at Hans's Forvovenhed var syndig. Den Gamle havde uden Tvivl samme Følelse, thi hun rystede paa Hovedet og sagde halv høit: „Man maa ikke udfordre den onde Aand, Hans."

Men Jægeren havde ophidset sig ved sit Praleri; han sprang op og slog med Haanden i Bordet, hvortil han havde nærmet sig. „Ved min Sjæl, Bedstemoder Trine," raabte han, „jeg bryder mig ikke mere om den I taler end om Murmeldyret, der piber i Fjeldene. Hør efter hvad jeg lover, og I andre ogsaa: inden 8 Dage skal der paa dette Bord sees en Fjerdedeel af den Gemsekonge, som jeg nu har forfulgt."

Denne Eed var ledsaget af et Blik paa den unge Pige, der bragte Ulrich til at zittre. Hans Fætters Ord bleve aldrig letsindigt udtalte; det han udtalte var bestandig et Slags Løfte, som han aflagde sig selv og som han for enhver Priis bragte til Udførelse. Ogsaa fulgte en ængstelig Taushed efter Udtalelsen af hans dristige Løfte.

Imidlertid tog han en Træstoel og satte sig til det tarvelige Maaltid, som Bedstemoderen havde fremsat. Det bestod kun af Resten af et sort Brød og et Stykke tør Ost. Hans vendte sig til Træskjæreren:

„Jeg forudsætter at Fætter har ingen stor Appetit til en Jægers Middagsmad, man turde slet ikke vove at byde ham til Deeltagelse i et saa tarveligt Maaltid!"

„Hvem taler om tarveligt Maaltid?" afbrød ham en Stemme fra Dørtærskelen, og Onkel Hjob kom tilsyne i Hyttens Indgang, bevæbnet med en jernbeslaaet Stok, Krystalsøgerens Hammer i Bæltet, Blikkassen hængte over Skulderen. Freneli og Ulrich løb ham imøde: den ene for at trykke hans Haand, den anden for at befrie ham for det han bar; men den Gamle vilde Intet overlade hende uden en lille Kurv, som han bar under Armen.

„Tag Dig iagt, Neli, tag Dig iagt, min Datter"; sagde han glad, „det er hverken Urter eller Stene eller engang Sommerfugle . . . . det er mit Svar til Fætter Hans. Talte han ikke netop om mager Kost, da jeg kom ind? Tag Laaget af, Neli, og viis ham hvad jeg bringer."

Hun aabnede Kurven, hvoraf hun efterhaanden udtog Æg, røget Flesk, tre Hvedebrød og en lille Flaske Kirsebærbrændeviin. Jægeren, som syntes lige-

gyldig ved Fødevarene, hilste Flasken med en Yttring af Tilfredshed.

„Ah, det behager Dig dog, min Herre," sagde den Gamle og slog Fætteren paa Skulderen. „Ved min Sjæl, jeg er glad over at have fundet denne Spalte i dette Hjerte hvor dog een Solstraale kan falde ind. — God Dag Trine, Gud være lovet, I er siden iforgaars kun bleven to Dage ældre som jeg seer. Og Du, Neli, hurtigt, kog os dette Forraad, sæt Dig, Ulrich, vi ville spise sammen, min Søn."

Medens den Gamle saaledes efterhaanden rettede sine Ord til de Tilstedeværende, havde han stilt sig ved det han bar og taget Plads ved Bordet ligeoversor sine Nevuer. Han tog forsigtig Proppen af Flasken og skjænkede Enhver et Glas trediedelen fuldt, derefter betjente han sig selv. Han erkyndigede sig saa, med velvillig Godmodighed, om Hans havde skudt noget, hvilket Jægeren kun besvarede med et benægtende Tegn; derpaa udspurgte han Ulrich angaaende hans Stilling i Meiringen.

Den unge Træskjærer gjentog det han havde meddeelt Moder Trine, men paa en saa adspredt og nedslagen Maade, at det kun lidet stemmede overeens med de Ord, hvormed han skildrede sin gunstige Stilling. Onkel Hjob sluttede deraf, at han ikke var kommen i sin gunstige Stilling uden ved smertelige

Offre og i Erindringen om hans tidligere Bestræbelser for at holde den unge Mand derfra lod han sig, imod sin Villie, forlede til at foreholde ham den Uafhængighed og Tilfredshed, han paa Bjergene kunde have erhvervet sig.

I mere end 40 Aar havde Onkel Hjob levet, udsat for alle de Anstrængelser og Farer, som denne uvenlige Eensomhed førte med sig, og han havde kun erkjendt den tiltrækkende og behagelige Side derved. Medens Hans i sin utømmelige Forvovenhed kun troede at finde den onde Fjende, søgte hans fromme Blidhed kun Gud. Den Første, henreven af en stormende Lidenskab, streifede om imellem Afgrunde og Laviner, søgte kun sit Bytte; den Anden omgik Hindringerne med Taalmodighed og betragtede Blomsterne, Sommerfuglene og Stenene i Kløfterne. Hiin var den udfordrende Styrke, denne den beundrende Simpelhed. Ogsaa var hans Væsens Munterhed ved Intet bleven formørket. Da hans Ungdom forlod ham, havde den efterladt ham et Skin af Munterhed, ligesom den allerede nedgaaende Sol tilbagelader et Gjenskin af sine Straaler paa de sneebedækkede Bjergspidser.

Da Aftensmaaltidet var fremsat nødte Onkelen Trine og Freneli til at deeltage deri, og det lykkedes hans Munterhed at glatte alle Pander. Kun Haus's

blev rynket og mørk som sædvanlig. Efterat Fruentimmerne havde fjernet sig, gjorde den gamle Hjob endnu et sidste Forsøg paa at opmuntre ham. Han fyldte hans Glas, lagde venlig sin Haand paa hans Arm og sagde med Latter: „Drik min Mester Jæger, dennegang kan Kirsebærbrændevinen flyde som Kildevand; vi kjender Kilden og imorgen lader Reisetasken sig atter fylde."

„Gud bevare os!" sagde Ulrich. Hvor har Onkel Hjob opdaget denne forunderlige Kilde?"

„I Lauterbrunnen Værtshuus," svarede den Gamle, „denne Morgen har Kjældersvenden afkjøbt mig Alt hvad jeg af sjeldne Jordstykker havde fundet ved Rosenlaubi; jeg har erholdt sytten „Baßen," hvorfor jeg har kunnet give Eder dette Festmaaltid; og endda er der noget tilovers," tilføiede han idet han slog sig paa Lommerne, der gav en metallisk Klang fra sig. Og da den unge Træskjærer tilkjendegav sin Forundring, svarede Onkelen med sagte Stemme: „Naar I vidste hvad jeg har opdaget igaar paa Spidsen af Fjeldet, hvor Sneen var bortsmeltet: et Leie af lutter Krystaller. Jeg formodede det strax da jeg foraa mig saae en kløftet Væg. Jeg har med en Steen banket derpaa, og Lyden var nøiagtig som af en Malmklokke."

Og I har kunnet tage denne Skat til Eder?"

„Endnu ikke. Troer Du, at man saa let kommer dertil! Leiet er skjult i Fjeldets Sideveg lige over Afgrunden. Men ved et godt Reb kan Menneskene komme overalt, hvor Fuglen kan flyve; imorgen gaaer jeg igjen derhen. Ah, hør, Hans, da jeg gik over Wengeralp saae jeg Gemsespor over Upigel; jeg kan angive Dig Pladsen."

„Mange Tak; jeg veed andre," svarede Hans.

„Der vare flere," bemærkede Onkel Hjob, „og Du veed at Wengeralp er en beqvem Jagtplads."

„Jeg søger ikke de beqvemme Pladse," svarede Jægeren tørt, og tilføiede, idet han kastede et spottende Blik paa sin Fætter, „men jeg troer alligevel, at denne Efterretning kan forlede Ulrich til Jagt."

„Du har Ret, Hans, det gjør den ogsaa," svarede Træskjæreren, „I vil vise mig det Onkel Hjob og imorgen begiver jeg mig paa Veien."

„Du?" raabte Hans og rettede sig iveiret „Ved min Sjæl! Er dette dit Alvor?"

„Saaledes, at jeg vil bede Onkel om mine Jagtredskaber, som jeg har efterladt hos ham."

„Er det sandt?" raabte den Gamle. „Du vil opgive Træskjæreriet og igjen gaae paa Bjergene?"

„Jeg vil forsøge det."

„Altsaa vil Du ikke idag vende tilbage til Meyringen?"

„Idag vil jeg sove hos Eder, Onkel Hjob, naar I tillader det.''

„Og imorgen?"

„Imorgen vil I give mig mit Gevær og vise mig Sporet, som I har truffet paa Wengeralp."

Den Gamle sprang livligt op fra Bordet. „Det gjælder," raabte han, „Gud være lovet! Drengen kommer igjen til os! Har I hørt det, gamle Trine, hvad han vil?"

„Ord bortblæses af Vinden," svarede Bedstemoderen ligegyldigt, „man maa see Gjerningerne."

,,Vi ville see dem, vi ville see dem!'' svarede Krystalsøgeren. ,,Ved min Sjæl, han maa atter finde Smag for et frit Liv. Denne Aften vil jeg bede til den himmelske Fader, at han vil opmuntre ham og bringe den smukkeste Gemsekonge for hans Gevær.''

,,Ja,'' raabte Ulrich og greb den Gamle ved Armen, ,,beed Gud derom, Onkel Hjob; for en saadan Lykke vilde jeg give den bedste Halvdeel af mit Liv.''

Ved disse Ord kastede den unge Mand et Blik til Freneli, hvilket ikke undgik Fætter Hans. Hans Pande rynkedes og han beed Læberne sammen, men han vedligeholdt sin Taushed. Ulrich tog Afsked og bortfjernede sig med Onkel Hjob. Herpaa rettede Hans

et Blik paa den unge Pige, for hvilket hun rødmende slog Øinene ned, nikkede med Hovedet, som Een der har faaet en Tvivl løst, tog derpaa sit Gevær og forlod stiltiende Hytten.

II.

Den anden Morgen, længe før Dagens Frembrud, var Ulrich og den gamle Krystalsøger staaet op og rustede sig til deres Vandring.

Onkel Hjob beboede en Hytte, der endnu var mindre og fattigere end Moder Trines. Huusgeraadet indskrænkede sig til en Seng, et lille Bord og tre Skamler; langs med de fire Vægge vare Samlingerne ophobede, som han havde sammenbragt fra Bjergene. Disse glindsende Stene, disse tørrede Urter, disse Sommerfugle med de mange farvede Vinger, som prydede Hytten, gav den et vist sælsomt Udseende, hvortil den Gamle selv bidrog ved sin gammeldags Klædning, sit graae Skjæg og sit Haar, der i hvide Lokker hang heelt ned af Nakken. Onkel Hjob kastede et sidste Kjærlighedsblik paa disse sine Rigdomme, medens han omhængte sig Knuderebet, der skulde tjene ham til at naae det Dagen forud omtalte Steenlag, og fyldte sin Sæk med Jernklamper, Bolte og den korte Jerntang, der var aldeles nødvendig ved hans farlige Forehavende. Imidlertid havde Ulrich ligeledes

beskjæftiget sig med sin Udrustning. Han undersøgte omhyggelig sit Gevær, en gammel Gemsejægerflint, hvis eneste Løb indeholdt to paa hinanden satte Ladninger, som man formedelst en dobbelt Laas kunde affyre efter hinanden. Efter at have forvisset sig om at begge Laasene vare forsynede med Fengkrudt bedækkede han dem med et Læder-Overtræk og fulgte da sin Onkel der ventede ham udenfor Døren.

For at bevæge den unge Mand til at vende tilbage til den Levemaade, han saa godt kjendte, var hans Kjærlighed til Frøneli og Visheden om ikke at erholde hende uden at opfylde den besynderlige Betingelse, som Moder Trine fordrede, ganske nødvendig. Ingen anden Næringsvei er mere udsat for Anstrængelse, Savn og Fare. Gemsejægeren gaaer sædvanlig allerede ud om Aftenen, før ved den frembrydende Dag at kunne være paa Bjerghøiderne. Naar han intet Spor opdager, saa stiger han høiere op, bestandig høiere og standser ikke før han har opdaget et Spor der kan føre ham til sit Bytte. Da bevæger han sig fremad med stor Forsigtighed, snart paa Hænder og Fødder, snart krybende som en Slange indtil han kan skjelne Gemsens Horn; først da er han dem paa Skud, Naar den Gemse, som holder Vagt — thi de udstille stedse Vagter — ikke opdager Jægeren, saa søger han et Anlægspunkt for sit Gevær og skyder, idet han sigter

efter Hovedet eller Hjertet, thi træffer Kuglen andre Steder, saa kan den trænge heelt igjennem Dyret uden at bringe det til Fald og det omkommer da i en Bjergkløft eller bliver et Rov for Lammegribben. Men naar det er forhindret i at flygte, saa iler Jægeren til og udskjærer dets Strube. Da lægger han det paa sine Skuldre for at bære det over Bjegstrømme, over Sneemarker og Afgrunde til sin Bolig. Overfalder ham Natten, hvilket ofte er Tilfældet paa disse farlige Reiser, saa opsøger han en Klippespalte, tager af sin Taske et Stykke sort Brød, saa haardt at Tænderne ikke kunne bide det, og maler det mellem to Stene, drikker dertil noget Sneevand, lægger en Steen under sit Hoved og sover ind med Afgrunden under sine Fødder og Lavinerne over sit Hoved. Den næste Morgen bringer nye Anstrængelser, nye Farer, og dette varer ofte flere Dage, uden at han opdager en Bolig eller møder et menneskeligt Væsen. Tidligere kunde han haabe at træffe sammen med en Krystalsøger eller en Jagtkammerat; men de første ere næsten ganske forsvundne og de sidste blive stedse sjeldnere. Hvad der skeer i en enkelt Familie synes iøvrigt at være et Exempel paa en indtraadt Forandring hos hele Befolkningen. Den gamle Hjob var et Billede paa en uddød Slægt; Hans paa dem, der gik deres Undergang imøde, Ulrich paa den fremtidige.

Imidlertid havde den Gamle og hans Nevue tiltraadt deres Vandring. Himmelen var endnu ikke oplyst, og de iisbedækkede Bjergspidser afskar dem den mørke Synskreds. Lütschine brusede i Dalens Dybde; en raae Vind gjennemsusede de med Snee bedækkede Fyrretræer og alt imellem lod en Skovhuggers Øxeslag fra den lavere liggende Skov. Hjob vendte sig til sin Reisefælle.

„Morgenen behager mig ikke," sagde han i en betænkelig Tone, „Taagen sætter sig paa Faulhorn, igaar blev Aftenrøden længe ved at gløde og Maanen gik op med en rød Ring. Jeg frygter for, at imod Middag vil Noget komme over os."

„Vi ere jo i Begyndelsen af Marts," indvendte Ulrich, „og sædvanlig kommer Føhnen sildigere."

„Det har jeg ogsaa sagt mig selv," svarede den Gamle, „men ikke destomindre ere Tegnene daarlige; naar Du er deroppe saa giv Agt paa Horizonten."

Under denne Samtale vare de begyndte at klavre op ad Bjergstien. Begge gik med faste og lige Skridt, som Bjergfolk ere vante til; men den unge Mand gik uvilkaarlig foran, sørgmodig og betænkiom, medens Krystalsøgeren hvert Øieblik blev mere munter og fornøiet. Jo længere han kom op paa Høiene, der stiller Eiger fra Wengeralp, desto bedre syntes han at kjende hvert Fjeld, hvert Træ og hver Gruppe af Planter.

Man kunde have sammenlignet ham med en Landsforviist, der netop igjen er traadt over sit Fædrelands Grændser; paa sin Vei gjennemforskede han med et skarpt Øie, ved det frembrydende Dagslys Hjælp, alle Kløfter som Sneen ikke havde bedækket, og fandt her en Plante, der et tørret Insect, længer henne en Steen, hvis Navn han udtalte. Endelig, efterat de havde naaet Bjergets første Afsats, og Morgenrødens Gjenskin, som belyste Bjergenes Toppe, omstraalede dem og tillod dem at see, i et ubestemt Omrids, Eiger og Schrechhorns Sider, medens Dalen ved Grindelvald var indhyllet i Mørke, blev Onkel Hjob staaende.

„Her maa vi skilles, min kjære Dreng," sagde han, „Du gaaer nu tilhøire, jeg tilvenstre. Har Du rigtig forstaaet min Anviisning og vil Du kunne finde tilbage?"

„Jeg haaber det," sagde den unge Mand og saae sig omkring for at kjende Bjergtoppene, som han ikke i flere Aar havde besøgt.

„Gaae først opad den Vei," begyndte Onkel Hjob igjen, „langs med den lille Skov af Fyr og naar Du er kommen forbi dem saa vil Du komme til en Plads, som Du paa en anden Aarstid let vil kunne kjende paa de blaa Gentianer og Buskene af Euphrohien med de røde Druer; men nu er alt bedækket med Snee. Gaae forbi Fjeldet der ligger til-

høire for Dig, i Retningen af Eiger, og stig bestandig lige op indtil Du kommer til Smaasteensleiet; der er endnu Lycopadier som trænge igjennem Steengrunden, derpaa kommer Du paa den store Flade, hvor Du kun behøver at see Dig omkring for at finde Dig tilrette. Nu fremad ved Guds Bistand, vi ville bede ham ledsage os!"

Onkel Hjob blottede sit Hoved; Ulrich ligesaa, og støttet paa sin jernbeslaaede Stok begyndte den Gamle at fremsige lydeligt een af hine Bønner, som ere almindelige for Bjergbeboerne, og ikke ere udenad lærte, men afpassede efter de forhaandenværende Omstændigheder. I dette Øieblik gik Solen op og overøste Bjergene med et Flammeskin, der styrtede som en Lavine frem fra den ene Bjergspidse til den anden. Man saae efterhaanden de fremhængende Bjergspidser, Stierne og Kløfterne træde frem af Mørket for ligesom at indtage deres Pladser i dette gigantiske Panorama.

I det Øieblik da den gamle Krystalsøger endte sin Bøn med det hellige Amen trængte Dagens Klarhed til ham, naaede den Plads, hvor han havde dvælet med sin Reisefælle og omgav ham med et vist glindsende Skin. Hjob vendte sig imod Østen med en takkende og hilsende Bevægelse.

„God Lykke," sagde han med glad Stemme,

„det vil lade os see Vildtet og Afgrundene; det Øvrige afhænger af vor Forsigtighed. Husk paa, hvad der, efter Ordsproget er nødvendigt for en Gemsejæger: „et Hjerte fastere end Staal og to Øine paa hver Finger."

„Jeg vil bestræbe mig for ikke at forglemme det," sagde Ulrich.

„Saa gaae med Gud, min Søn."

„I ligeledes, Onkel Hjob."

De vexlede endnu en venlig Afskedshilsen og skildtes ad. Den unge Mand, som havde begivet sig paa Veien, saae den Gamle træde ind i en Spalte, der gjennemfurede Bjergvæggen. Han tabte ham snart af Syne, men snart efter hørtes hans klare, gjennemtrængende Stemme fra Spaltens Bund, han sang den tydske Psalme, som Reformationens Martyrer istemmede da de gik til Retterstedet: „Lykkens Dag er frembrudt."

Efterat Ulrich et Øieblik havde hørt derpaa begyndte han at bestige den steile Fjeldvæg og var snart forbi de sidste Fyrretræer. Jo høiere han kom desto høiere syntes de foran ham liggende Bjergtoppe at blive. Solen steg stedse høiere paa Himmelen, og lig Seirherren, der i hurtigt Løb erobrer den utilgjængeligste Fæstning, saaledes plantede den efterhaanden sin Flammefane paa de erobrede Bjerg-

spidser. Taagen, som laae paa de lavere Høie, forsvandt nu almindelig og foer, dreven af Morgenvinden som enkelte Flige af et prægtigt Slør, gjennem hvis store Aabninger Dagslyset trængte til Dalens Bund. Ulrich blev imod sin Villie udreven af sine Drømme og begyndte at betragte sine Omgivelser. I Bjergluften, i de tusinde Gjenstande som fra alle Sider møder vort Blik og opvække vor Videbegjærlighed, ligger noget, jeg veed ikke hvad, som vedergvæger og styrker os. Legemet bliver smidigere, Aanden modigere. Foran disse Sneemarker, der forhindrer vor Adgang, foran disse Afgrunde, der spærrer os Veien, bliver man greben af en Art Feberhede, som foran Fjenden. Man føler i sit Indre Krigstrompeten give Gjenlyd og tusinde Stemmer raabe: Fremad!

Greben af denne Slags Ruus forstærkede den unge Træskjærer sine Skridt og betraadte den farlige Bjergsti, der førte til den første Afsats. De paa den nederste Bjergafsats adspredte Sommerhytter laae begravne af Sneen, hvorpaa man hist og her opdagede nogle Forhøininger. Man iagttog kun nogle forkrøblede Fyeretræer og nogle Buske af Dvergbuskbom, som trængte sig frem af den tørre Bund. Snart forsvandt ogsaa disse og man saae kun nøgne Fjelde, farvede af enkelte Riimfroststriber. Ulrich naaede endelig den af Onkel Hjob beskrevne Fjeldkløft. Det

var et dybt Indsnit i Fjeldene, hvori Solstraalerne trængte ind. Han vilde netop træde ind, da han i den mørke Indgang saae en Skikkelse fremtræde og han kjendte sin Fætter Hans.

Gemsejægeren bar samme Klædning som Aftenen forud. Han havde Bøssen hængende i en Rem over Skulderen og støttede begge sine Hænder paa en jernbeslagen Stok. Hans Træk vare endnu mørkere end sædvanligt. Han bevogtede Veien, som Ulrich skulde betræde. Denne var ved et Forundringsudraab forbauset bleven staaende.

„Du her, Hans," udraabte han, „Gud bevare os! Hvorledes er Du da kommen her?"

„Gives der vel en anden Vei paa Engernalp?" spurgte Jægeren koldblodig.

„Og hvad gjør Du her?"

„Jeg har seet Dig komme, jeg ventede paa Dig."

„Har Du Noget at sige mig?"

„Gaaer Du ikke for at opsøge Gemserne, som Onkel Hjob igaar havde seet?"

„Uden Tvivl."

„Du vil ikke mere finde dem, jeg har undersøgt deres Spor, de ere vendte tilbage til Gletscherne."

„Nu vel, saa vil jeg følge dem i denne Retning."

„Er Du bestemt derpaa?"

„Hvorfor ikke?"

„Saa ville vi jage sammen," sagde Hans og hævede sin Stok, som om han atter vilde begive sig paa Veien. Det var første Gang at Ulrich af sin Fætser havde faaet et saadant Tilbud. Han tilkastede ham et Blik, som Hans godt forstod.

„Frygter Du mit Selskab?" spurgte han heftig den unge Træskjærer.

„Hvorfor skulde jeg frygte det," svarede denne.

„Hvem veed?" svarede Hans, „maaskee kunde Du befrygte, at Du med mig kom til at stige for høit eller for langt op."

„Ved mit Liv, derpaa har jeg slet ikke tænkt;" sagde Ulrich med lidt Stolthed. „Om Du end er bedre Jæger end jeg, saa har jeg dog ikke saa ganske glemt Haandværket, at jeg ikke skulde kunde gaae derhen hvor Du gaaer."

„Saa vil vi bryde op," afbrød ham Hans og betraadte den snevre Gjennemgang, som han begyndte at bestige. Ulrich fulgte ham, og begge naaede snart den Flade, hvor Fodstien deelte sig og løb i forskjellige Retninger. Jægeren viste sin Kammerat Sporene, hvorom han havde talt, hvilke i Virkeligheden antydede en Gemsehjords nylige Flugt, som havde taget Veien efter de høie Bjergtoppe. De

lode Upipel tilhøire og stege dristigt op af Høiene, der stiller Eiger fra Vengeralp. De naaede snart Sneemarkerne, som bedækkede Bjergets første Afsats, og gjennemskred dem i lige Linie, bestandigt forfølgende Sporene; men paa den anden Side af Bjerget tabte de sig pludselig paa de frosne Sneemarker, som udbredte sig for deres Fødder. Saalangt deres Blik naaede, traf det kun paa nøgne Fjelde, hvorimellem Jisfladerne strakte sig, der endeligt indesluttedes af de graae dybe Revner i Isen. Man havde kunnet antage, at man saae Mundingen af en fra Himlen nedstyrtende kjæmpemæssig Flod, der i sit Fald pludselig var bleven til Jis.

Jægerne befandt sig dengang lige ved Gletschernes forunderlige Dæmninger, der synes at afspærre for Menneskene en 150 Mile lang Strækning af Alperne. Her var Jishavet fra Neder-Grindelwald og Alesch, længere henne Jissøerne Vischer, Finsteraarhorn, ved Lauter og ved Gauli. Hans oversaae et Dieblik de forskjellige Retninger, da vendte han sig imod Syden uden at sige et Ord. Hans Gang havde en feberagtig Hurtighed og en trodsig Sikkerhed. Jo vanskeligere Veien var desto mere paaskyndede han sin Gang, med Udseende af vredladen Ligegyldighed sprang han over Spalterne, klattrede op af Høiene og steg ned i de isbedækkede

Kløfter. Siden han var trængt op i denne eensomme Høide havde han i sit Væsen viist en heel Forandring; hans Øine lynede af Stolthed, hans vidtaabnede Næseborer syntes at indaande den raa Bjergluft, hans Læber bevægede sig af og til, som om han udstødte hemmelige Trusler. Ved hver Hindring der kom ham iveien udstødte han et kort Skrig og satte over den. I denne ophidsede, til Raseri grændsende Tilstand, kunde man have antaget ham for en grusom Erobrer, der træder Fjendens Land under Fødder og betegner hvert Skridt med en Seier. Istedetfor at formindskes blev dette Raseri større ved hver Hindring. Man følte at han her befandt sig paa sin eiendommelige Valplads, og at denne eiendommelige Atmosphære berusede ham ligesom Soldaten bliver beruset af Krudtdampen. Ulrich, som i Begyndelsen stiltiende havde fulgt ham, forbausedes over den bestandige Fremskriden og overlagde hvad Gemsejægeren vel kunde vente paa dette Isshav, som omgav dem paa alle Sider. Han spurgte ham een Gang. Hans viste mod Horizonten og svarede: „Videre!" Endnu flere Isbjerge bleve oversteg ne, flere Revner oversprungne, og ved hvert gjentaget Spørgsmaal svarede Jægeren rasende: „Videre, bestandigt videre!"

Imidlertid formørkedes Himmelen, en dump Lyd

hørtes fra det Fjerne og hede Vindstød foer hen over Ismarkerne. Ulrich gjorde sin Kammerat opmærksom herpaa; men denne syntes ganske at være beskjæftiget med et mørkt Forehavende og bekymrede sig ikke om noget af det, der omgav ham. Den unge Træskjærer var ganske aandeløs, han saae sig omkring uden at kjende det Sted, hvor de befandt dem. Det var en Slags Terrasse, der havde dannet sig paa Siden af Gletscherne og var omgiven af dybe Afgrunde. Han blev staaende og lagde Haanden paa sin med Sved bedækkede Pande. Hans vendte sig om, Intet hos ham antydede, at han var saa udmattet af den besværlige Vei, hans Ansigt var ligesaa blegt, hans Skridt ligesaa faste, hans Aandedrag ligesaa frit som ellers. Naar man saae dem begge, saa havde man ligesom et Billede af to Tidsaldere og to Generationer for sig. Den ene fremtraadte som Repræsentant for Jægernes Slægt, ved hvis Skud, lidt efter lidt, de vældige Uroxer, Vildsvinene, Hjortene, Steenbukkene og Raadyrene vare tilintetgjorte. Det var en af de sidste omstreifende Jægere, der ligesom Rødhuderne i Amerika vare vante til at sove under aaben Himmel, til hele Dage at forfølge Vildtets Spor, hele Dage vente i et Baghold, bekjæmpende alle en fjendlig Naturs Farer, og overvinde Alt ved Kraft og Taalmodighed — frygtelige

Mennesker, levende udenfor Lovens Grændser, give de deres ved Eensomheden ophidsede Lidenskaber Luft med en Heftighed, der er lig det frygtelige Uveir, der ofte raser i deres Bjerge. I Modsætning hertil syntes den anden, som allerede sagt, at være en Repræsentant for den nyere Slægt, hvem Civilisationen, ligesom Orpheus Lyre lærer mildere Sæder, og hos hvem Kraften er svækket, men Aanden udviklet, der ombytter Magten med Selskabelighed, Hævnen med Retfærdighed.

Medens Ulrich saae sig om for at finde en Steenblok at sætte sig paa tilkastede Hans ham et spottende Blik: „Nu, Du dristige Jæger, er Du allerede ved Enden?" spurgte han.

„Endnu ikke," svarede Ulrich, „endskjøndt Du ikke synes at have anden Hensigt end at see hvorvidt mine Kræfter strække til."

„Har Du ikke besteget Bjergene for atter at hengive Dig til Gemsejagten?"

„Jeg vil stedse gjøre det."

„Saa behager det Dig uden Tvivl ikke længer i Meyringen at skjære Buskbom og Ahorn?"

„Mig!" udraabte Ulrich med uvilkaarlig Heftighed. „Tro ikke det Fætter; naar min Kniv skjærer i Træet saa forekommer det mig, som jeg aandede friere. Hvad Du føler paa Bjergtoppene det føler

jeg naar jeg har Snittekniven i min Haand; mit Øie seer klarere, mit Blod løber hurtigere. Endnu da vi stege op paa Randen og Du viste mig Sporene, veed Du hvorefter jeg saae? Efter en Bust Cyclamer, der i en Huulning udfoldede sine Blade, som jeg gad eftergjøre med Kniv og Gravstikke."

„Og hvorfor har Du da igjen taget Geværet i Haanden?" spurgte Jægeren med Heftighed.

Ulrich syntes forlegen.

„Det var nødvendigt," sagde han og reiste sig fra sit Sæde — „af en Aarsag, som Du senere vil erfare. Lad os nu bryde op."

„Nei bliv!" afbrød ham Hans med en bydende Gebærde. „For at erfare det, som Du ikke vil sige mig, behøver jeg ikke at vente, jeg veed Alt: Du er igjen bleven Jæger, fordi dette er den eneste Maade hvorpaa Du kan vinde Freneli, og fordi Du elsker hende."

„Det er sandt," svarede Ulrich uden Tøven. „Har Du, for at spørge mig derom, ventet mig ved Vengeralps Pas og ført mig hertil?"

Hans støttede begge Hænder paa sit Geværløb og saae stift paa ham.

„Altsaa Du tilstaaer det," svarede han og bed sine Læber sammen, „og dog veed Du at ogsaa jeg

har udseet Neli til min Kone; siig mig, er dette Dig ubekjendt!"

„Nei!" sagde den unge Træskjærer, der ventede denne Erklæring; „men da Neli er ubunden saa gjælder vor Villie ikke; hun alene maa gjøre Valget."

„Og Du veed vel, at det allerede er gjort, ikke sandt?" tilføiede Jægeren med flammende Øine. „Du har gjort dine Fortrin gjældende for at vinde hendes Hjerte. Jeg har ikke forstaaet andet end indvendig at lide og tie, medens Du forstod at overtale hende. Jeg bragte hende ikke andet end det tørre Brød i hendes Bolig medens Du kom med uskaarne Bægere, jeg har seet det igaar. Men Du troer da ikke at jeg, uden at hævne mig, vil lade Lykken rive fra mig."

„Hvad vil Du sige dermed?" afbrød Ulrich ham gysende.

Hans greb hans Arm. „Hør," vedblev han, „jeg har villet tale med Dig paa et Sted, hvor Ingen kan forstyrre os. Læg altsaa vel Mærke til hvad jeg vil sige Dig. Neli maa blive min, hun maa blive det, der maa saa skee hvad der vil — hører Du det? Og om Nogen vilde forsøge at fratage mig hende, saa vil jeg, saasandt jeg er min Moders Søn, dræbe ham om han end var min Ven eller min Broder. I sex Aar har jeg i mit Hjerte

baaret Tanken om Giftermaalet med Neli, denne Tanke var stedse min Ledsager paa Bjergene, med den beskjæftigede jeg mig, den har udgjort min Rö og min Glæde. Hør det vel, forsøg ikke at tilintetgjøre mit Haab, eller ved Gud i Himlen! der vil skee en Ulykke."

„Hvad Du der siger, Fætter, det kommer ikke fra Dig selv," svarede Ulrich ophidset, „det er den onde Aand, der frister Dig og taler ved Dig. Overlad Alt til Guds Styrelse, hvem veed om han ikke snart vil gjøre det Du ønsker? Du veed Betingelsen for at erholde Freneli; naar vi begge tragte efter at opfylde Betingelsen, kan da ikke den samme Skjæbne ramme os, som indtil nu næsten har truffet ethvert Huus, og derved gives saa den Anden Plads."

Hans fæstede et gjennemborende Blik paa Ulrich. „Og denne Anden haaber Du at blive," sagde han.

Ulrich rystede paa Hovedet. „Du veed ret vel at Tærningerne ikke ere gunstige for mig," svarede han med Bitterhed, „og alene jeg havde Ret til at beklage mig, naar jeg ikke troede paa den, der seer ned paa os."

„Men naar vil Afgjørelsen komme for os?" udraabte Hans heftig.

„Maaskee endnu i denne Time," svarede Træskjæreren, som i nogle Dieblikke syntes foruroliget ved

den stærkere blivende Brusen og ved Mørket, som begyndte at brede sig over Bjergene, „indtil nu har Vreden gjort Dig baade blind og døv; men hør efter og see Dig omkring."

Den unge Mand pegede med Haanden mod Syd Jægeren saae derhen og zittrede. Man saae graa Taageskyer sænke sig fra Himlen ned paa de høieste Bjergspidser, de syntes at jage en rasende Storm foran sig, Gletschernes sneehvide Skin var bleven mat og en dump Lyd gjenlød undertiden fra Bunden af Sneehulerne. Efter flygtig at have betragtet disse Veirtegn, overfløi en Straale af vild Glæde Gemsejægerens Træk.

„Ved min Salighed, Du har talt som en sand Prophet," sagde han til sin Fætter, „Din Forudsætning vil snart gaae i Opfyldelse."

„Jeg troer der er en Storm i Anmarsch," bemærkede Ulrich.

„Det er Føhnen, der kommer," svarede Hans med Øinene bestandigt rettet mod Horizonten, „føler Du denne varme Luft? Seer Du dernede Taageskyerne hvirvles omkring?"

Ulrich huskede ligeledes paa den Bekymring, som Onkel Hjob havde udtalt i Afskedens Øieblik. Som alle Bjergbeboere kjendte han ogsaa godt denne hede Stormvind, der kommer fra Afrikas

Orkener og bryder sig imod Alperne, paa sin Vei forstyrrende og nedrivende Alt. Blandt alle de frygtelige Naturoptrin, hvoroverfor, Menneskenes Mod og Anstrængelse bliver fuugtesløs, kan intet stilles ved Siden af det nysnævnte. Selv i de dybeste Dale lader man ved Føhnens Nærmelse Kreaturerne drive ind, slukker Ilden og Ingen vover at forlade sit Huus. Den unge Træskjærer spurgte sin Kammerat, „om det var ganske vist at Føhnen kommer."

„Vist," svarede Jægeren, som udstrakte Haanden for at antyde Vinden, „i faae Øieblikke vil den naae os. Du har villet, at Gud skulde være vor Dommer; Gud har hørt Dig, nu vil han dømme os imellem: den af os som kommer ned igjen vil faae Neli. Lev vel, sørg for dit Liv, jeg gaaer for at forsøge paa at frelse mit."

Uden at afvente Svar, løb Hans til det smalleste Sted af Isspalterne, stødte sin jernbeslaaede Stok paa Randen deraf, svang sig over med et Spring og naaede den anden Side. Forgjæves vilde Ulrich kalde ham tilbage, Jæreren løb videre, uden at agte paa ham og forsvandt snart i den tykke Taage, som hang ned over Bjergsiden. Ulrich, som intet Middel havde til at springe over den foran ham værende Spalte, maatte tiltræde Tilbageveien. Allerede truffen af de enkelte Vindstød, som Føhnen jagede foran sig, tog

han Veien over Gletscherne. Istedetfor, som Hans at stige høiere op, hvor Sydvinden var minder heftig, steg han ned efter Wengeralperne, saa hurtigt som det var ham muligt; men den blød blevne Snee begyndte hist og her at revne, Gletscherne lode ofte høre en Bragen i deres Spalter, en lummer Luft blæste Tid efter anden og tabte sin ulykkespaaende Piben imellem Isbjergenes Toppe. Enkelte Fugle, trufne af Stormen under den frie Himmel, opsøgte i hurtig Flugt deres Opholdssteder og udstødte ængstelige Skrig; man hørte allerede i de lavere Regioner Alpernes Stormbrud, hvis sørgelige langtrukne Piben gjenlød fra den ene Afgrund til den anden og gjentog sig i tusindefoldigt Ecko, det var Bjergenes usynlige Skildvagt, der forberedte en frygtelig Skrekscene.

Ulrich betragtede Horizonten med Bekymring. Slymasserne trængte bestandigt hurtigere fremad og han saa sig omgiven af et Taageslør, som, dreven af Føhnen, fra alle Sider fortættedes. Endelig kom Føhnen selv i hele sin Heftighed. Dreven fremad ved dens Heftighed vedblev den unge Mand at stige ned af Gletscherne i skraa Retning, idet han søgte at undgaae Isspalterne, hvor han kunde styrte ned; han naaede et Hjørne, hvor et fremspringende Klippestykke gav ham lidt Lye imod den voldsomme Vind. Da han endelig kunde see sig omkring havde Alt faaet et

forandret Udseende, og dog havde han kun ligget saa Dieblikke, kraftesløs og uden at kunne bevæge sig, paa Jorden i sit Tilflugtssted. Ved Føhnens Heftighed vare Skyerne jagede bort og saaes nu kun i det Fjerne, og paa de skyfrie Bjerge kunde man opdage selv de laveste Toppe; men den afrikanske Vind vedblev at suse omkring Bjergspidserne, foer hen over Afgrundene, trængte ind imellem Høiene og syntes at smelte Alt ved sit varme Pust. Paa de spaltede smeltende Ismaker fremstod Bække, der begyndte at udgyde deres glindsende Vand igjennem Kløfterne.

Den unge Jæger reiste sig, beskyttende sig imod den heftige Storm i de høie Kløfter, som gjennemskar Gletscherne, og fortsatte sin Vei med bedre Virkning. Da han hidtil kun havde mødt Føhnen i Dalene, hvor den er afkjølet paa sin Vei over Bjergene, saa havde han aldrig iagttaget dens Virkninger paa de iisklædte Bjerge, hvor Alt syntes at synke sammen under dens Pust. Som han skred videre frem smeltede Sneen bestandig hurtigere til alle Sider, Bækkene voxede til Strømme, flød ned af Siderne, forstørrede sig bestandigt og forenede deres uimødstaaelige Bølger. Klippeblokke, udrevne af deres Jisleie, rullede i Førstningen ned af Skraaningen, da, stødende paa en Hindring, hævede de sig til store Masser og styrtede da over Jisrevnerne ned i Afgrundene, hvorfra

man længe hørte Buldret af deres Sammenstød mod Jisvæggene. De paa Terasserne ophobede Sneemasser, styrtede, berøvede deres Underlag, med tordnende Brag ned i Afgrunden, rivende Alt med, som kom dem iveien. Fra Afgrunden opstege Dampe som Støvskyer. Hvert Øieblik syntes disse om Vinteren ophobede Sneebjerge at falde i Ruiner og disse Masser spærrede efterhaanden alle Tilgange. Ulrich søgte forgjæves en Udgang. Her var et Vandfald, som oversvømmede Huulveien, hvorigjennem han vilde undfly; hist en Lavin, som havde spærret Veien, til Høire en Klippe, der som en Brobue havde kastet sig over en Kløft, og ikke fremhød noget sikkert Holdepunkt, til Venstre en kun halv aabnet Spalte; overalt den sønderbrudte Jis's Bragen, de faldende Laviners Torden, de udstrømmende Vandes Brusen, og over hele dette Chaos Natten, som hurtig kom, for at bandlyse det sidste Haab.

Imidlertid vedblev den unge Mand at kjæmpe mod de bestandigt truende Farer. I hans forvirrede, tusinde Gange gjennemkrydsede Ideer syntes Tanken om Freneli at fortrænge alle andre og indgive ham en Lyst til Livet, der opretholdt hans Kræfter. Ulykkeligviis var Stedet ham ubekjendt. Bedøvet af Larmen, blændet ved Sneemarkernes Glands, forvirret ved Omveiene, som de trufne Hindringer havde tvunget

ham til at tage, kunde han ikke gjenfinde den riglige Vei. For enhver Priis maatte han dog søge at finde den inden Natten ganske frembrød og berøvede ham alle Midler dertil. Han standsede atter, og bestræbte sig for at komme paa det Rene med Stillingen af Bjergtoppene, der endnu bleve oplyste af de sidste Solstraaler. Han var kommen dertil, at han kunde kjende de høieste og efterhaanden ogsaa de som vare ham nærmere, da et frygteligt Brag lød fra Gletschernes Dyb og trængte forstærket igjennem alle Spalter.

I samme Dieblik vaklede Ulrich; Gletscherne vaklede under hans Fødder. Et andet Stød havde nær bragt ham til at tabe Ligevægten, andre Stød fulgte efter og endnu nærmere, endnu regelmæssigere, og forenede sig endelig til en almindelig, men mærkelig Bevægelse. Der kunde ikke længere være nogen Vildfarelse; Gletscheren bevægede sig fremad ned imod Dalen. Den unge Mand begreb fuldtvel, at det ringeste Forsøg kunde bringe Liv eller Død, han løb saa hurtigt som muligt til den nærmeste Bjergspids. Dog frembød den korte Vei næsten uovervindelige Vanskeligheder. Foruden Strømmen, der brusede ned fra Bjergtoppene, nedstyrtede Broerne af frossen Snee, som havde ligget over Spalterne og hist og her dannet Overgange saa der nu kun saaes det i Dybet brusende Vand. Gletscherens Bevægelse var ligesom en Flods,

der i Midten viser et rask Løb medens den ved Siderne viser et langsommere Løb. Hist og her hvor den ved Hindringer blev standset i sit Løb dannede den Cascader af Jis og ilede derpaa desto hurtigere fremad. Ulrich, som ved hvert Skridt snublede paa den sig bevægede Sti, kom endelig ud af Hovedstrømmen. Han havde næsten naaet Bredden af den stivnede Flod, han var allerede skredet over flere Sneebroer uden at mistro deres Sikkerhed og han kjendte Morainen, som et Holdepunkt for Gletscherne. Oplivet ved dette Syn samlede han hele sit Mod til et sidste Forsøg og trængte fremad. Pludselig gav Bunden efter; han havde neppe Tid til at strække Armene ud til begge Sider og blev saaledes til Beltestedet siddende i den halvt sammenstyrtende Sneebue. Det var et frygteligt spændende Øieblik. Han følte sine i Luften frit hængende Fødder gjennemisnes af Afgrundens Kulde. Ubevægelig, selv tilbageholdende sin Aande blev han hængende saaledes i nogle Sekunder for at gjætte sig til Aabningens Brede, da udstrakte han langsomt Haanden efter sit Gevær, der var faldet fra ham, haabende at han ved at lægge det over Aabningen derved kunde finde nogen Støtte; men ved denne Bevægelse gav den blødvorden Snee efter, en svag Knittren tonede fra Spalten og Broen, nedstyrtende som en Lavin, forsvandt med ham i Afgrunden.

3.

Da Dagen den anden Morgen frembrød havde Føhnen ophørt at blæse; men man kunde kjende dens Vei paa de sammenstyrtende Grave, paa de for Snee blottede Bjergspidser og paa de opsvulmede Bjergstrømme, der i Dalen vare traadte over deres Bredder. Himmelen havde atter sit vinterlige Udseende, var blegblaa uden en eneste Sky, saa den kunde sammenlignes med et uhyer over Alperne udspredt Slør. Imidlertid havde Temperaturen mærkeligt forandrer sig, man følte en Slags Foraarsluft selv i denne raae Høide. Gletscherne havde atter antaget deres Fasthed og Stilheden begyndte atter at herske i disse vilde Ørkener.

Onkel Hjob var flygtet til een af de høieste Toppe for i Sikkerhed at lade Føhnen drage forbi; men Sneen, som endnu stedse rullede ned fra Afsatserne, tvang ham til at opsætte Undersøgelsen af det opdagede Krystalleie. Ved Dagens Frembrud vendte den Gamle sig rolig mod de lavere Bjergregioner, hvor han haabede at det indtraadte Tøveir vilde gjøre ham det muligt at indsamle nogle Planter. Han havde næsten naaet Moraines Top, hvor Lavinens Udskriden havde truffet Ulrich. Da Jishavets Udseende slet ikke lod sig forene med Onkel Hjobs tidligere Erindringer om dette Sted, saa blev hans Nys-

gjerrighed opvakt; han steg ned, for i Nærheden at betragte denne foregaaede Forandring. I Førstningen gik han paa Moraines Rand, men siden vovede han sig forsigtig ud paa Isfladerne, og blev Tid efter anden staaende stille, for at forvisse sig om, at de ikke stred frem under ham; men Gletscherne, som ved en indre Hindring vare standsede, havde nu ingen iagttagelig Bevægelse; man bemærkede dog ved hvert Skridt Spor af den foregaaende Bevægelse ved de her aabnede og hist lukkede Spalter og ved de overalt nedstyrtede Sneebroer.

Da Onkel Hjob var kommen til en af disse Broer, hvor der endnu var bleven en let, forunderligt dannet Bue tilbage, iagttog han en, halvt i Sneen skjult, Gjenstand, ved hvis Syn han ikke strax kunde gjøre sig Regnskab, men saasnart han havde befriet den fra Sneen udstødte han et Skrig, thi han havde gjenkjendt Ulrichs Gevær. Fuld af Skræk vendte han sig mod den aabne Spalte; paa dens straanede Vægge kunde man endnu opdage Spor af den unge Mands Fodtrin og Stedet, hvor han var sunket ned. Den Gamle vilde see ned i Afgrunden, men Spalten, som i Begyndelsen fremviste blaagrønne Vægge, tog pludselig en anden Vending og lod kun et mørkt Dyb tilsyne. Desuagtet knælede Onkel Hjob ned paa Randen, bøiede sit Hoved ned til Spaltens Aabning og

raabte derned med stærk Stemme. Lyden gjenlød dumpt fra det hemmelighedsfulde Dybs Vægge. Han lyttede; Ingen svarede. Han bøiede sig endnu mere fremad og udstødte et andet og længere Skrig, da et tredie. Denne Gang troede han at høre en Tone, men saa utydelig, at han ikke vidste om det var det underjordiske Vands Risien eller Gjenlyden af hans egen Stemme. Imidlertid fulgte paa det gjentagne Raab et bedre og et forstaaeligere Svar. Uden at kunne forstaae de udtalte Ord erkjendte Krystalføgeren dög i dem en menneskelig Stemme. Han sprang hurtig op, rullede Rebet op som han bar, befæstede det til en Jernklemme, som han stødte fast i Isen og lod det glide ned i Spalten paa det Sted, hvor han havde hørt den menneskelige Stemme. Rebet forsvandt og blev nogle Øieblikke ved at svæve frem og tilbage. Onkel Hjob, bøiet over Aabningen, gjentog sit Skrig, endelig forekom det ham som om Rebet bevægede sig. Det spændtes langsomt og begyndte at gnide imod Randen. Den Gamle begyndte at skue ned i Dybet medens han laae paa Knæ ved Randen og med sin høire Haand fastholdt Jernklampen. Pludselig ophørte Rebets Rysten, den der klattrede op holdt stille. „Mod", raabte Onkel Hjob, „hold ikke op; men anstræng Hænderne dygtigt." Rebet vedblev at være ubevægeligt. Han bøiede sig fuld af Angst over Af-

grunden. „Fremad," raabte han med stærk Stemme, „mig er det Ulrich,, din Onkel Hjob. Gud har sendt mig til din Hjælp, han vil frelse Dig. Hiælp Dig min Søn, hvis Du er en Mand og vil gjensee Moder Trine og Freneli." Ved disse sidste Ord zittrede Reb:t; det var et Diebliks Uvished, da bevægede Rebet sig atter, Opklattringen var igjen begyndt.

Den Gamle vedblev med sine Opmuntringer og heftede Diet fast imod Spaltens Bund, endelig saae han et ubedækket og gjennemblødt Hoved komme frem af Mørket. Ved hver Lok af hans Haar hang en Jistap og hans Ansigt syntes, ved det grønlige Gjenskin fra Gletscherne, som forstenet. Saae man hans Bevægelses maskinmæssige Langsomhed, saa skulde man have antaget ham for et ved magiske Besværgelser galvaniseret Lig, der besindingsløs og stum fremsteg af Jordens Indre. I det Dieblik da dette Hoved kom frem fra Afgrunden, drog Onkel Hjob Rebet til sig med en fortvivlet Anstrængelse, og Ulrich laae udstrakt ved Spaltens Rand.

Den gamle Bjergmand udstødte et Frydeskrig, greb til sin Græskarflaske, fra hvilken han aldrig skilte sig, og brød med Anstrængelse den unge Mands Tænder fra hinanden før at indgive ham en Slurk Brændeviin; da tog han Snee og indgned dermed hans Ansigt, Hænder og Fødder, indtil det var lykkedes ham

at gjengive dem deres Bevægelighed, da endelig kunde Ulrich aabne Læberne.

„Himmelen gjengjælde Eder, Onkel Hjob, stammede han, „uden Eders Hjælp var jeg fortabt."

„Sig, uden Guds Bistand," svarede den Gamle, „Han alene er Herren og vi ere hans Villies Tjenere."

„Nu ja; Gud være takket, og Eder give han sin bedste Velsignelse,'' mumlede Ulrich, som overvældedes af en søvnig Mathed, en Følge af Anstrængelse og Kulde.

„Nu vel," afbrød Hjob ham, „men muntre Dig og staae op."

„Endnu ikke . . . senere;" stammede den unge Mand og lukkede Øinene.

„Senere vil der ikke blive Tid dertil," udraabte Krystalsøgeren og rystede ham, „staae op Ulrich, det maa være saa; ved Gangen vil Du styrkes, og i den nærmeste Hytte ville vi udhvile. Naar Du bliver her er Du en død Mand. Og, endnu engang, det gjælder Dit Liv."

Han havde tdunget sin Neveu til at staae op, og drog ham imod sin Villie, hen over Gletscherne, tumlende, med sænket Hoved og lukkede Øine. Han bestræbte sig for ved Spørgsmaal og Opmuntringer at bringe Liv i ham. Ulrich, hvis Blod lidt efter lidt

kom i Bevægelse, kunde endelig med afbrudte Ord fortælle om sin Flugt for Føhnen den forrige Aften, om sit Fald i Spalten, der ved Sneemassen, der faldt ned med ham var gjort mindre farlig, om den lange Bevidstløshed paa Kløftens Bund; han fortaug kun sin Sammentræffen med Hans.

Hjob syntes forbauset over at Ulrich med sin ringe Erfaring havde vovet sig saaledes i Høiden: „Jeg havde holdt Dig for klogere," sagde han hovedrystende; „men det er med Bjergluften som med Vinen, de færreste kunne nyde den med Maade og uden at faae Hovedet fortumlet. Jeg skulde have husket paa, at Slægtens Blod flyder i dine Aarer, og at denne i de sidste hundrede Aar alle have tilsat Livet ved deres Forvovenhed. Gud tilgive mig, jeg troede at Jægerfeberen kun havde grebet Fætteren; thi Hans var ogsaa paa Bjergene."

„Har I seet ham?" spurgte Ulrich.

„Ikke ham; men Sporet af hans Fodtrin," svarede Onkel Hjob, „denne Morgen har jeg seet dem paa et Gemsespor."

„Ak, det er Hjorden, som han søgte," udraabte Ulrich, „den som han iforgaars havde seet og som blev ansørt af en Konge."

„Det er muligt, dette Spor gik i nordlig Retning."

„Ved Eigers Fod?"

„Nei hist, nærmere ved os, tilhøire."

Onkel Hjob viste med Haanden paa en af Gletschernes Piller, hvorhenad de i nogen Tid vare gaaede op til hvis Væg en Terrasse førte, som hist og her var gjennembrudt. Over samme løb en Skraaning, der først var steil, men senere løb ud i en af Veiret beskyttet Stribe, hvor den smeltede Snee frembød en Græsplet, der fremviste det blaalige Skin der er eiendommeligt for Alpegræsgangene. Det omgav det ubestigelige Bjergs Fod som et Fløielsbaand, der naaede fra Gletscherne indtil Randen af Fyrre- og Birkeskovene. Den unge Træskjærer var bleven staaende; han kastede sit Blik paa denne grønne Plads, der var indhyllet i Bjergtoppenes Taage. Pludselig trak han sin Ledsager hen bag en af de kjæmpemæssige Blokke, hvoraf de vare omgivne.

„Hvad er der?" spurgte Onkel Hjob, idet han uvilkaarlig dæmpede sin Stemme.

„See, see!" sagde Ulrich ganske sagte, „dernede ved Enden af Græspletten."

Den gamle Bjergmand lagde Haanden over Øinene og opdagede i den angivne Retning en Hjord paa ni Gemser, som kom frem omkring Bjerget med en Konge i Spidsen. Af deres Løbs Hurtighed kunde man slutte sig til at de bleve forfulgte. Ulrich og

han søgte i Førstningen forgjæves Jægeren ved Bjergets Fod; men snart opdagede de ham paa Terrassen der i Høiden omgav Gletscherne, og de kjendte Fætter Hans.

Medens Gemserne løb hen ad Engen ledsagede Hans dem saa at sige paa Høiden og stræbte at omgaae dem. Onkel Hjob og Ulrich saae med Forbauselse, at han løb hen ad den smalle Vei, snart springende over en frygtelig Afgrund, snart fastklamret til et af Bjergets fremspringende Punkter, snart krybende hen ad den skraa Fjeldvæg. Han viste i sin Forvovenhed en Foragt for Umuligheden, der bragte Jagttagerne til at svimle. Henreven af en Slags Vanvid løb han frem, som om han alene var Herre over denne Egn, Intet hørende, Intet seende; kun alene med Blikket fæstet paa sit Bytte. Det lykkedes ham endelig at faa et kort Forspring for Gemsehjorden. For desto sikkrere at kunne afskjære Veien for Kongen, der anførte dem, svang han sig op paa en Fjeldspids, der hang sammen med Terrassen. Hjob greb Ulrichs Haand idet han undertrykkede et Skrig og ikke vovede at gjøre en Bevægelse. Hans havde paa den smalle Plads hvorpaa han stod kastet sig paa et Knæ og lagde Geværet an. I dette Øieblik gik Gemserne forbi under hans Fødder; Skudet faldt og Kongen styrtede. Jægeren udstødte et Frydeskrig, som, uagtet Afstanden,

blev hørt af Krystalsøgeren og hans Ledsager; men da han vilde reise sig, endnu holdende det rygende Gevær i sin Haand, veeg pludselig det Støttepunkt bort, hvorpaa hans Fod havde hvilet; han udstrakte Armene for at holde sig fast; det var forsildigt; hans Haand gled af mod den af Vinteren glattede Fjeldmuur, og styrtende fra Høi til Høi rullede han sønderknust ned paa Engen, tyve Skridt fra den Gemse, han nylig havde fældet.

Nogle Timer senere bragte man Hans's afsjælede Legeme til Hytten. Moder Trine, der af Hjob var bleven underrettet, modtog Sørgetoget ved Hyttens Dør. En Tidlang betragtede hun Liget og hendes Træk udviste en vild Smerte. „Endnu een," mumlede hun endelig i en skarp Tone, „men det skulde være saaledes; han havde, som Frenelis Fader, seet Irgemserne, det var Tegnet. Bjergaanden er mægtigere end vi, nu gaaer ogsaa den sidste af vor Familie til sin Grav." Og uden at tilføie et Ord satte hun sig paa en Steen og lagde Panden i begge sine Hænder. Freneli og Ulrich vilde nærme sig til hende men hun gav dem et Tegn, at hun vilde være alene. Først i det Øieblik da der gjordes Anstalter til Hans's Begravelse, gik hun ind i Hytten og beskjæftigede sig med Hans's Jordeklædning. Hun vaagede uafbrudt hos Liget indtil Begravelsesdagen. Beboerne af Dalen

og Høiene vare komne talrigt sammen for at bevise Jægeren den sidste Ære. Han blev lagt paa en af Grene flettet Bærebør, med Hovedet støttet paa Gemsekongen, der havde kostet ham Livet. Liget fulgtes af Bedstemoderen, med forstyrrede Blikke, Ulrich, dybt bevæget, og Freneli, som ikke kunde tilbageholde sine Taarer. I det Øieblik da Toget bøiede af fra Fodstien, som førte til Hytten, viste Solen sig over Bjergtoppene og kastede et gyldent Skin ned i den dybe Dal. Den hele Forsamling geraadede i Bevægelse, alle Hænder viste mod den glædelige Glands, selv Moder Trine zittrede; men hun kastede uvilkaarligt sit Blik paa Liget og hendes tørre Øine bleve fugtige.

Tabet af Hans var et Slag hun aldrig mere forvandt. Man saae hende Dag for Dag synkemere sammen og blive svagere. Hun døde med Blikket fæstet paa det mørke Noddetræesskab, som hun havde ladet aabne og hvori Geviret af den af Hans fældede Gemse havde faaet Plads ved Siden af det øvrige Jagtbytte.

Alene og selv Herre over sin Skjæbne blev Freneli Ulrichs Kone og drog med ham til Meyringen, hvorhen Onkel Hjob ikke tøvede med at følge dem. Hvo som nu besøger Halisdalen, Høiene ved Brunig, det store Scheidek eller Adgangene til Grimsel, kan være temmelig vis paa at finde den gamle utrættelige Krystalsøger, der streifer om paa de skjulteste Fodstier og lader sine gamle Psalmetoner lyde i Bjergluften ledsagede af Vandfaldenes vidunderlige Brusen og Lavinernes Bragen.

7/7 64

N° 8